149. ÅRGANG • NUMMER 6 • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • JUNI 2000

LIAHONA

149. ÅRGANG • NUMMER 6 • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • JUNI 2000

LIAHONA

PÅ OMSLAGET
Forsiden: Foto: Gerry Avant, trykt med tilladelse fra *Church News*. *Bagsiden:* Foto: Gerry Avant og Don Grayston, gengivet med tilladelse fra *Church News*.

LILLE LIAHONAS **OMSLAG**
Foto: Corliss Clayton

ARTIKLER

SE SIDE 32

ISÆR FOR UNGE

LILLE LIAHONA

SE SIDE 34

SE *LILLE LIAHONA*, SIDE 11

SE SIDE 18

Juni 2000. 149. årgang. Nummer 6
LIAHONA 20986 110
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust

De Tolvs Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring

Redaktør: Marlin K. Jensen
Vejledere: F. Enzio Busche, John M. Madsen, Alexander B. Morrison

Undervisningsafdelingen:
Adm. direktør: Ronald L. Knighton
Redaktionel leder: Richard M. Romney
Grafisk leder: Allan R. Loyborg

Redaktion:
Chefredaktør: Marvin K. Gardner
Assisterende chefredaktør: R. Val Johnson
Redaktør: Roger Terry
Assisterende redaktør: Jenifer Greenwood
Koordinator: Beth Dayley
Tidsskriftassistent: Konnie Shakespear

Design:
Grafisk leder, tidsskrifter: M. M. Kawasaki
Art Director: Scott Van Kampen
Seniordesigner: Sharri Cook
Designere: Thomas S. Child, Tadd R. Peterson
Produktionsleder: Jane Ann Peters
Produktion: Reginald J. Christensen, Kari A. Couch, Denise Kirby, Deena L. Sorenson, Claudia E. Warner
Digital Prepress: Jeff Martin

Abonnementsafdeling:
Leder: Kay W. Briggs
Distributionschef: Kris Christensen
Manager: Joyce Hansen

Liahona:
Redaktør: Svend Aage Andersen
Redaktionens adresse: Translation Division, Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg, Tlf. 38 11 18 50; fax 38 11 18 51
Kirkenyt: Lene Henriksen

Tegning af abonnement eller adresseændring kan foretages enten ved henvendelse til din tidsskriftsrepræsentant eller direkte til Nordisk Servicekontor, Utlandagatan 24, S-412 80 Göteborg. Tlf 0046- 31 77 88 976. Fax 0046-31 16 55 29. Abonnementsprisen på DKK 85 pr. år (inkl. moms og porto) betales direkte i menigheden under »Andet«. Skriv: »Liahona«.

Indsend manuskripter og spørgsmål til *Liahona*, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA. eller med e-mail til CUR-Liahona-IMag@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas« eller »vejviser«) udgives på albansk, armensk, bulgarsk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fijiansk, finsk, fransk, haitisk, hiligaynon, hollandsk, ilokano, indonesisk, islandsk, italiensk, japansk, kiribati, kinesisk, koreansk, lettisk, litauisk, malagassisk, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk, spansk, svensk, tagalog, tahitisk, thai, tjekkisk, tongansk, tysk, ukrainsk, ungarsk og vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

For readers in the United States and Canada:
June 2000 Vol. 149 No. 6. LIAHONA (USPS 311-480) Danish (ISSN 1522-9165) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $10.00 per year; Canada, $15.50 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription helpline: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canadian Poste Information: Publication Agreement #1604821)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

Brev fra Det Første Præsidentskab

Den 4. oktober 1999

Til: Kirkens medlemmer over hele verden

Kære brødre og søstre:

Mandag aften er over hele Kirken reserveret til familieaften. Vi opmuntrer medlemmerne til at reservere denne aften til at styrke familiebånd og undervise i evangeliet i deres hjem.

Tidligere i år har vi opfordret forældre til at hellige deres bedste indsats til undervisning og opdragelse af deres børn i evangeliets principper, hvilket vil holde dem tæt til Kirken. Vi rådede også forældre og børn til at give den højeste prioritet til familiebøn, familieaften, studium af og instruktion i evangeliet samt sunde familieaktiviteter.*

Vi opfordrer indtrængende medlemmer til, hvor det er muligt, at undgå at afholde receptioner eller lignende aktiviteter en mandag aften. Hvor det er praktisk, kan medlemmerne måske også opfordre lokalsamfundets ledere og skoleledere til at undgå at placere aktiviteter på mandage, som kræver, at børn eller forældre er borte fra hjemmet.

Kirkens bygninger og faciliteter bør være lukket mandag aften. Ingen wards- eller stavsaktiviteter bør planlægges, og andre afbrydelser af familieaften bør undgås.

Med venlig hilsen,

Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson
James E. Faust

Det Første Præsidentskab

*Se *Liahona*, december 1999, side 1.

FOTO: WELDEN C. ANDERSEN

Dyrebare børn, en gave fra Gud

Præsident Thomas S. Monson
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Fra Matthæusevangeliet erfarer vi, at da Jesus og hans disciple var kommet ned fra Forklarelsens bjerg, gjorde de holdt ved Galilæa og kom siden til Kapernaum. Disciplene spurgte Jesus: »›Hvem er den største i Himmeriget?‹

Han kaldte et lille barn hen til sig, stillede det midt iblandt dem og sagde: ›Sandelig siger jeg jer: Hvis I ikke vender om og bliver som børn, kommer I slet ikke ind i Himmeriget.

Den, der ydmyger sig og bliver som dette barn, er den største i Himmeriget; og den, der tager imod et sådant barn i mit navn, tager imod mig.

Men den, der bringer en af disse små, som tror på mig, til fald, var bedre tjent med at få en møllesten hængt om halsen og blive sænket i havets dyb.‹«[1]

Jeg synes, at det er meget sigende, at Jesus elskede disse små, som for ikke så længe siden havde forladt forudtilværelsen for at komme til jorden. Børn dengang som nu velsigner vores liv, vækker vores kærlighed og tilskynder os til gode gerninger.

FOTOILLUSTRATION: CRAIG DIMOND

»Han kaldte et lille barn hen til sig, stillede det midt iblandt dem og sagde: ›Sandelig siger jeg jer: Hvis I ikke vender om og bliver som børn, kommer I slet ikke ind i Himmeriget.‹«

FOTO: STEVE BUNDERSON, BORTSET FRA HVOR ANDET ER ANGIVET

Er det derfor noget under, at digteren Wordsworth skriver således om vores fødsel: »Gennem skyer af herlighed kommer vi fra Gud, som er vort hjem.«?[2]

De fleste af disse små kommer til forældre, som ivrigt afventer deres ankomst. Fædre og mødre, som glæder sig over at tage del i det mirakel, som vi kalder fødsel. Intet

Det vigtigste klasseværelse er nok hjemmet, hvor vores holdninger og livsindstilling dannes. Det er i hjemmet, at håbet næres eller knuses.

offer er for stort, ingen smerte for slem, ingen ventetid for lang.

Det er intet under, at vi rystes, når vi hører en nyhed fra en by i USA, hvor »en lille nyfødt pige, som var pakket ind i en papirpose og smidt i en container, er under observation på et hospital. Barnet klarer sig godt. ›Hun er et smukt, sundt barn,‹ sagde en talsmand fra hospitalet i onsdags. Politiet sagde, at spædbarnet blev opdaget, da renovationsarbejdere tømte containerens indhold ud bag i skraldevognen og så, at der var noget, som bevægede sig mellem affaldet. Myndighederne søger efter moderen.«

Det er vores højtidelige pligt, vores dyrebare privilegium – ja, vores hellige mulighed – at byde de børn, som beriger vores liv, velkommen i vore hjem og vore hjerter.

Vores børn har tre klasseværelser, som er vidt forskellige. Jeg taler her om klasseværelset i skolen, klasseværelset i Kirken og det klasseværelse, som kaldes hjemmet.

SKOLENS KLASSEVÆRELSE

Kirken har altid haft stor interesse i almen uddannelse og opmuntrer sine medlemmer til at deltage i forældremøder og andre aktiviteter, der skal medvirke til at forbedre vore børns uddannelse.

Der er intet vigtigere aspekt af den almene undervisning end læreren, som har mulighed for at elske, undervise og inspirere ivrige drenge og piger og unge mænd og unge kvinder. Præsident David O. McKay sagde: »Undervisning er det ædleste erhverv i verden. Hjemmets bevarelse og renhed samt nationens sikkerhed og fortsættelse hviler på en god uddannelse af de unge. Forældre giver barnet mulighed for at leve; læreren giver barnet mulighed for at leve et godt liv.«[3] Jeg er forvisset om, at vi vil anerkende deres store betydning og vigtige opgave ved at sikre dem de nødvendige faciliteter, de bedste bøger og en løn, der afspejler vores taknemlighed og tillid.

Enhver af os husker med glæde sin barndoms lærere. Min musiklærerinde i skolen hed Miss Sharp. Hun formåede at indgyde sine elever en kærlighed til musikken og lærte os at identificere de enkelte musikinstrumenter og deres lyde. Jeg kan tydeligt huske den påvirkning, som Miss Ruth Crow, der underviste i sundhed, ydede. Skønt det var under den store depression, sørgede hun for, at hver eneste elev i sjette klasse kom til skoletandlægen. Hun undersøgte personligt hver elevs tandhygiejne og sørgede for at alle elever blev tilmeldt tandpleje, enten via private eller offentlige midler. Da miss Burkhaus, som underviste os i geografi, trak verdenskortet ned og med pegepinden viste os nationernes hovedstæder og fortalte om hvert lands særkender, sprog og kultur, drømte jeg ikke om, at jeg en dag skulle besøge disse lande og folk.

O, hvor har vores børn dog stor gavn af lærere, som opmuntrer deres ånd, skærper deres intellekt og motiverer dem i deres livsførelse!

KIRKENS KLASSEVÆRELSE

Klasseværelset i kirken føjer en nødvendig dimension til hvert barns og unge menneskes uddannelse. Her kan hver eneste lærer få de unge til at stræbe opad, når de lytter til hendes undervisning og fornemmer hendes vidnesbyrds påvirkning. I Primary, Søndagsskolen, til Unge Pigers og Det Aronske Præstedømmes møder kan velforberedte lærere, som er kaldet ved Herrens inspiration, røre hvert enkelt barn eller ungt menneske og tilskynde alle til at søge »… visdom i de allerbedste bøger, søg efter kundskab ved læsning og ved tro.«[4] Et opmuntrende ord her og en åndelig tanke der kan påvirke et dyrebart liv og efterlade et uudsletteligt indtryk på en udødelig sjæl.

Ved en festmiddag for mange år siden sad vi ved siden af præsident og søster Harold B. Lee. Præsident Lee

sagde til vores teenagedatter Ann: »Herren har velsignet dig med et kønt ansigt og en smuk krop. Hold dit indre lige så smukt som dit ydre, så vil du blive velsignet med sand lykke.« Denne storslåede lærer gav Ann en inspireret rettesnor til vor himmelske Faders celestiale rige.

Den ydmyge og inspirerede lærer i Kirkens klasseværelse kan indgyde sine elever en kærlighed til skrifterne. Ja, læreren kan ikke alene bringe de fordums apostle og verdens Frelser ind i klasseværelset, men også ind i vores børns hjerte, sjæl og sind.

DET KLASSEVÆRELSE, DER KALDES HJEMMET

Det måske vigtigste klasseværelse af dem alle er det, der kaldes hjemmet. Det er i hjemmet, at vi danner vores holdninger, vores inderste livsopfattelse. Det er i hjemmet, at håbet næres eller knuses. Vores hjem er vores livs laboratorium. Det, som vi gør der, bestemmer vores livs kurs, når vi forlader hjemmet. I sin bog *The Road to Confidence* skriver dr. Stuart E. Rosenberg: »Trods alle nye opfindelser og moderne bekvemmeligheder, moder og strømninger er der endnu ingen, der har eller som nogensinde vil opfinde en tilfredsstillende erstatning for ens egen familie.«[5]

Et lykkeligt hjem er en himmel på forskud. Præsident George Albert Smith spurgte: »[Ønsker] vi at vore hjem skal være lykkelige[?] Hvis vi gør det, så lad dem altid være bønnens, taksigelsens og taknemlighedens hjem.«[6]

Til tider fødes børn her i jordelivet med fysiske eller mentale handicap. Uanset hvor gerne vi end ville, er det ikke altid muligt at vide, hvorfor eller hvordan den slags går til. Jeg har stor respekt for de forældre, som uden at kny tager et sådant barn i deres arme og byder det velkomment og yder et ekstra offer og viser større kærlighed til et af vor himmelske Faders børn.

En sommer så jeg oppe i familielejren Aspen Grove en mor, der tålmodigt madede sin teenagedatter, der var blevet handicappet ved fødslen og derfor var helt afhængig af sin mor. Moderen holdt sin datters hoved i ro, mens hun gav hende den ene skefuld mad efter den og gav hende vand at drikke. Stille tænkte jeg ved mig selv: *I 17 år har denne mor betjent sin datter på alle mulige måder, uden at tænke på sit eget velbefindende, sin egen fornøjelse eller sin egen mad.* Må Gud velsigne sådanne mødre, sådanne fædre og sådanne børn. Og det gør han!

BØRNS USKYLD

Forældre overalt har indset, at de stærkeste følelser i verden ikke fremkaldes af store kosmiske begivenheder eller af fremragende romaner eller historiebøger, men derimod af forældre, der kigger på deres sovende barn.

Når man gør det, erindrer man sandheden i Charles M. Dickinsons ord:

De er hjertets og hjemmets små guldklumper!
De er som Guds engle i forklædning
Med kjortler, der stumper
Guds herlighed ses klart i deres øjne.
Disse små sjæle fra Himmelens rige
Har gjort mig så glad og så mild
Jeg forstår nu, hvordan Jesus kunne sige,
At Guds rige er rent som et barn.[7]

I vores daglige omgang med børn opdager vi, at de er hurtigt opfattende og kan ofte udtrykke dybe sandheder. Charles Dickens, som skrev *Et juleeventyr*, illustrerede denne kendsgerning, da han beskrev den ydmyge familie Cratchit, som samledes omkring en fattig, men med længsel ventet julemiddag. Faderen Bob vendte hjem med sin svagelige søn Lille Tim på skuldrene. Lille Tim »gik med krykke og hans lemmer stivedes af med jernskinner.« Bobs hustru spurgte ham: »Hvordan har Lille Tim opført sig?«

»›Så godt som en engel,‹ svarede Bob, ›ja, bedre end det. Han bliver eftertænksom af at sidde så meget for sig selv, og han tænker på de særeste ting. På vejen hjem

fortalte han mig, at han håbede, at folk så ham i kirken, fordi han var krøbling. De kunne have godt af her i julen at tænke på, hvem det var, der fik lamme tiggere til at gå og gjorde blinde seende.‹«[8]

Selv sagde Charles Dickens: »Jeg elsker disse småfolk, og det er ikke at kimse ad, når de, der så nylig kom fra Gud, elsker os.«

Børn udtrykker deres kærlighed på originale og opfindsomme måder. På min fødselsdag for noget tid siden gav en dejlig lille pige mig et hjemmelavet kort, og nede i konvolutten havde hun lagt en lille legetøjshængelås, som hun holdt meget af, og som hun mente, at jeg ville blive glad for at få som gave.

»Noget af det smukkeste i verden er at se et barn give noget væk. Hvad som helst. Et barn giver dig verden. Det åbner verden for dig, som var det en bog, du aldrig har været i stand til at læse. Men når det skal finde en gave, er det altid en eller anden absurd lille ting, limet skævt på et stykke papir … en engel, der ligner en klovn. Et barn har så lidt at give af, fordi det ikke aner, at det allerede har givet dig alt.«[9]

Så meget betød Jennys gave også for mig.

Børn synes begavet med en urokkelig tro på deres himmelske Fader og hans evne og ønske om at besvare deres søde, små bønner. Det er min personlige erfaring, at når et barn beder, så lytter Gud.

Lad mig fortælle om en oplevelse som Barry Bonnell og Dale Murphy havde, mens de spillede professionelt for baseballklubben Atlanta Braves. De er begge omvendt til Kirken. Dale Murphy blev i sin tid døbt af Barry Bonnell.

»Der fandt en begivenhed sted i 1978, som Barry beskriver som ›livsændrende‹. Han var ude i en krise og klarede sig meget dårligt rent sportsligt. Det fik ham til at være hård ved sig selv, og han havde det meget skidt. Han havde egentlig ikke lyst til at tage med på hospitalet, da Dale Murphy bad ham om det, men han gjorde det alligevel. Der traf han Ricky Little,

Hvis alle børn bare havde kærlige forældre, trygge hjem og omsorgsfulde venner, så ville deres verden være vidunderlig.

FOTO: SCOTT TANNER

som var en af Atlanta Braves trofaste fans. Drengen led af leukæmi. Man så tydeligt, at Ricky var døende. Barry havde et inderligt ønske om at sige noget trøstende, men intet syntes passende. Til sidst spurgte han, om der var noget, de kunne gøre. Drengen tøvede, og så spurgte han, om de hver især ville slå en homerun for ham under den næste kamp. Barry sagde [senere]: ›Det var ikke noget vanskeligt krav for Dale, der faktisk slog to homeruns den aften, men jeg havde ikke slået en homerun hele den sæson. Men så fyldtes jeg af en varm følelse, og jeg fortalte Ricky, at han kunne regne med os.‹« Den aften slog Barry sin eneste homerun i den sæson.[10] Et barns bøn var blevet besvaret, et barns ønske var blevet opfyldt.

BEHOV FOR TRYGHED

Hvis bare alle børn havde kærlige forældre, trygge hjem og omsorgsfulde venner, så ville deres verden være vidunderlig. Men desværre er ikke alle børn så rigt velsignet. Nogle børn ser deres fædre gennemprygle deres mødre, mens andre selv bliver udsat for overgreb. Hvilken fejhed, hvilken afstumpethed, hvilken skam!

Hospitaler overalt modtager disse småfolk, som er forslåede og skrammede og som ledsages af gennemskuelige løgne om, at barnet »busede ind i en dør« eller »faldt ned af trappen«. Disse løgnere, der mishandler små børn, skal en dag høste konsekvenserne af deres beskidte handlinger. Det tavse, sårede, krænkede barn, der har været udsat for vold eller incest, skal have hjælp.

En dommer skrev engang i et brev til mig: »Seksuelle overgreb mod børn er en af de mest forkvaklede, ødelæggende og demoraliserende forbrydelser i et civiliseret samfund. Der er en uhyggelig stigning i antallet af anmeldte tilfælde af fysiske, psykiske og seksuelle overgreb mod børn. Vores retssale fyldes med eksempler på denne afskyelige adfærd.«

Kirken tolererer ikke en sådan afskyelig og ond adfærd. Vi fordømmer i de skarpeste vendinger en sådan behandling af Guds dyrebare børn. Lad børnene blive

»[Jesus] tog deres små børn, det ene efter det andet, og velsignede dem og bad til Faderen for dem. Og da han havde gjort det, græd han atter.«

reddet, plejet, elsket og behandlet. Lad gerningsmanden blive stillet for retten og holdt ansvarlig for sine handlinger og modtage professionel hjælp til at ophøre med en sådan ugudelig og djævelsk adfærd. Når I eller jeg er bekendt med en sådan adfærd og ikke griber ind for at hindre den, bidrager vi til problemet. Vi gør os til medskyldige. Vi må lide en del af straffen.

Jeg håber ikke, at jeg har talt for hårdt, men jeg elsker disse små, og jeg ved, at Herren også elsker dem. Der findes ikke nogen mere gribende beretning om denne kærlighed end beskrivelsen af, hvordan Jesus velsignede børnene i 3 Nephi. Der berettes om, hvordan Jesus helbredte de syge, underviste folket og bad til vor himmelske Fader for dem. Men lad mig nu citere de dejlige ord:

»[Jesus] tog deres små børn, det ene efter det andet, og velsignede dem og bad til Faderen for dem.

Og da han havde gjort det, græd han atter;

og han talte til mængden og sagde til dem: Se jeres små!

Og da de hævede blikket mod himlene for at se, da så de himlene åbne, og de så engle stige ned fra himlen, som om de var omgivet af ild … og englene betjente dem.«[11]

Man kan spørge sig selv: *Sker sådan noget i dag?* Lad mig fortælle jer en dejlig beretning om en bedstemor og en bedstefar, der var på mission for længe siden, og om hvordan deres lille barnebarn blev velsignet. Missionærbedstefaderen skrev:

»Min hustru, Deanna, og jeg tjener i øjeblikket som missionærer i Jackson i Ohio. En af vores største bekymringer, da vi tog imod missionærkaldelsen, var vores familie. Vi kunne ikke være hos dem, når de havde problemer.

Kort før vi skulle af sted på mission, skulle vores lille barnebarn, R.J., som var to og et halvt år gammel, igennem en operation, der skulle rette hans skelende øjne. Hans mor bad mig om at tage med dem, fordi R.J. og jeg er rigtig gode venner. Operationen gik godt, men R.J. græd både før og efter operationen, fordi ingen fra familien måtte komme med ind på operationsstuen, og han var bange.

Et halvt år senere, mens vi stadig var på mission, skulle R.J. have opereret sit andet øje. Hans mor ringede og udtrykte sit ønske om, at jeg kunne være hos dem under denne operation. Men afstanden og missionærkaldelsen afholdt mig fra at være hos ham. Deanna og jeg fastede og bad om, at Herren ville trøste vores barnebarn under operationen.

Kort efter at operationen var overstået, ringede vi og fik at vide, at R.J. havde husket sin tidligere operation, og derfor ville han ikke væk fra sine forældre. Men så snart han kom ind på operationsstuen, faldt han til ro. Han lagde sig på operationsbordet, tog brillerne af og gennemførte operationen med stoisk ro. Vi var meget taknemlige. Vores bønner var blevet besvaret.

Nogle dage senere ringede vi og spurgte vores datter, hvordan det gik med R.J. Han havde det fint, og hun fortalte os denne lille hændelse: Om eftermiddagen efter operationen vågnede R.J. og fortalte sin mor, at bedstefar var der under operationen. Han sagde: ›Bedstefar var der og ordnede det hele.‹ Herren havde nemlig fået narkoselægen til at se ud som bedstefar i drengens øjne, men hans bedstefar og bedstemor var på mission 2900 km derfra.«

Din bedstefar har måske ikke været ved din side, R.J., men du var i hans bønner og i hans tanker. Du blev holdt i Herrens hænder og velsignet af vores Fader.

Mine kære brødre og søstre, må børnenes latter glæde vore hjerter. Må børnenes tro trøste vore sjæle. Må børnenes kærlighed tilskynde os til at gøre godt. »Sønner er en gave fra Herren.«[12] Må vor himmelske Fader altid velsigne disse dejlige sjæle, disse Mesterens særlige venner. ☐

NOTER

1. Matt 18:1–6.
2. »Ode: Intimations of Immortality from Recollections of Early Childhood.«
3. *Gospel Ideals*, 1954, s. 436.
4. L&P 88:118.
5. *The Road to Confidence*, 1959, s. 121.
6. Conference Report, april 1944, s. 32.
7. Fra *The Children* i *Best-Loved Poems of the LDS People*, 1996, red. Jack M. Lyon m.fl.
8. *A Christmas Carol and Cricket on the Hearth*, s. 50–51.
9. Margaret Lee Runbeck, *Bits & Pieces*, 20. september 1990.
10. James L. Ison, *Mormons in the Major Leagues*, 1991, s. 21.
11. 3 Nephi 17:21–24.
12. Sl 127:3.

FORSLAG TIL SAMTALEEMNER FOR HJEMMELÆRERNE

1. Det er vores pligt og privilegium at byde disse børn, som beriger vores liv, velkommen i vore hjem og hjerter.
2. Vore børn undervises i tre vigtige klasseværelser: Skolen, Kirken og hjemmet.
3. Det vigtigste klasseværelse er nok hjemmet, hvor vores holdninger og livsindstilling dannes. Det er i hjemmet, at håbet næres eller knuses. Hjemmet er vores livs laboratorium.
4. Alle børn har brug for kærlige forældre, trygge hjem og omsorgsfulde venner.

KRISTUS OG BØRNENE FRA MORMONS BOG, AF DEL PARSON

90 år og tjener sta

De ansvar, som følger med præsidentskabet, har ikke ændret præsident Gordon B. Hinckleys syn på livet. Hans mål er som altid at fremme Mesterens værk.

Herover: **Præsident Gordon B. Hinckley ved præsident Howard W. Hunters begravelse.** ***Baggrund:*** **Præsident Hinckley møder pressen for første gang efter at være blevet præsident for Kirken.**

Herunder til venstre: **Ved indvielsen af kopien af Joseph Smith seniors bjælkehytte nær Palmyra i New York i marts 1998.** ***Herunder til højre:*** **Byggeriet på templet i Monticello i Utah inspiceres den 3. marts 1998.**

dig

Da præsident Gordon B. Hinckley blev kaldet som rådgiver i Det Første Præsidentskab for 19 år siden, som 71-årig, var han allerede i en alder, hvor de fleste begynder at drosle ned. Men som det er hans natur, øgede han blot sit tempo for at kunne leve op til sin nye kaldelses krav.

Nu, hvor han nærmere sig sin 90 års fødselsdag den 23. juni, øger han stadig tempoet.

De fotografier, som ledsager artiklen, giver nogle glimt af hans utrolige virke gennem de næsten to årtier, hvor han har tjent i Det Første Præsidentskab.

Præsident Hinckley har bogstavelig talt viet sit liv til Kirkens tjeneste. Som ung missionær i England i midten af trediverne, håndterede han opgaver, der lærte ham tegne et korrekt billede af Kirken på en ligefrem måde for både indflydelsesrige mennesker og for

Præsident Hinckley har tjent som rådgiver for tre af Kirkens præsidenter. *Fra venstre:* Sammen med præsident Spencer W. Kimball; sammen med præsident Ezra Taft Benson (i midten) og præsident Thomas S. Monson, der dengang var andenrådgiver; og sammen med præsident Howard W. Hunter.

den almindelige offentlighed. Hans inderlige, brændende tillid til evangeliets budskab er kun blevet lutret af hans senere erfaringer.

Efter sin mission tog han i 1935 imod et job i sekretariatet for Kirkens nye Radio, PR og Missionslitteraturkomité. I dette og lignende arbejde tilbragte han mere end 20 år med at bidrage til Kirkens missionering og vækst, inden han i 1958 blev kaldet som generalautoritet.

Han blev opretholdt som assistent til De Tolv den 6. april 1958 og som medlem af De Tolv Apostles Kvorum den 30. september 1961. Han virkede i det kvorum i næsten 20 år, indtil han blev kaldet som rådgiver til præsident Spencer W. Kimball den 23. juli 1981. Han blev kaldet som andenrådgiver i Det Første Præsidentskab den 2. december 1982.

Han virkede som førsterådgiver til både præsident Ezra Taft Benson og præsident Howard W. Hunter, inden han blev ordineret til præsident for Kirken den 12. marts 1995.

I oktober 1981, under den første generalkonference efter sin kaldelse til Det Første Præsidentskab, så præsident Hinckley tilbage på sit virke som generalautoritet under »fire store og inspirerede mænd, [som] har præsideret over Kirken, nemlig David O. McKay, Joseph Fielding Smith, Harold B. Lee og Spencer W. Kimball« (»Vished: Religionens inderste væsen«, *Stjernen*, april 1982, s. 5) Han så tilbage på nogle af de udfordringer, den udvikling og den vækst, som Kirken havde oplevet i den periode og udtrykte taknemlighed for »den store udvikling inden for Herrens værk«. Og så tilføjede han: »Uanset om denne kaldelse bliver af længere eller kortere varighed, lover jeg at yde mit bedste med kærlighed og tro« (*Stjernen*, april 1982, s. 5).

Den 2. april 1995, dagen efter at han var blevet opretholdt som Kirkens præsident ved en højtidelig forsamling, stod han på Tabernaklets talerstol og gennemgik kort sit virke i Kirken, mens han samtidig udtrykte inderlig taknemlighed for dem, som havde bidraget til Kirkens vækst og fremgang. Atter fastslog han, at det var hans agt at yde sit allerbedste:

»Jeg står som jeres tjener og lover jer og Herren min hele indsats, ligesom jeg beder om jeres fortsatte tro og bønner og opløftede hænder.

Jeg er fuldt ud klar over, at jeg ikke er en ung mand, nu hvor jeg påtager mig ansvaret for dette hellige embede. Søster Hinckley og jeg har lært, at de såkaldte gyldne år er foret med bly. Men jeg mener, at jeg ærligt kan sige, at jeg ikke føler mig gammel. Jeg kan ikke benægte min fødselsattest, men jeg kan stadig opleve en næsten ungdommelig overstrømmende begejstring for dette den Almægtiges kostelige værk« (»Dette er Mesterens værk,« *Stjernen*, juli 1995, s. 71).

Han fremlagde et tema, som snart skulle blive velkendt, nemlig det fælles ansvar for Guds riges fremgang på jorden:

Herover: **Da han i februar 1998 som den første præsident for Kirken besøger Nigeria, blev han modtaget af primarybørn.** ***Baggrund:*** **Et eftertænksomt øjeblik ved generalkonferencen i 1983.**

FOTO MED PRÆSIDENT KIMBALL: STILLET TIL RÅDIGHED AF *DESERET NEWS*; FOTO I NIGERIA: JOHN L. HART, TRYKT MED TILLADELSE FRA *CHURCH NEWS*; BAGGRUNDSFOTO: JED CLARK

»Denne Kirke tilhører ikke dens præsident. Dens overhoved er Herren Jesus Kristus, hvis navn vi alle har påtaget os. Vi er alle fælles om denne store stræben. Vi er her for at hjælpe vor Fader …

Vi er alle ét i sind, af én tro og ét i troen i denne store sag …

… Det, der virkelig betyder noget, er, at dette er Mesterens værk. Vores opgave er at gå omkring og gøre godt, som han gjorde« (*Stjernen*, juli 1995, s. 72).

Præsident Hinckley lever fortsat op til sit løfte om at yde sit bedste for Mesterens værk. Hans liv, som enhver, der tager imod en kaldelse til at tjene, kunne gøre til sit forbillede, vidner om hans hengivenhed for Jesu Kristi evangelium. □

***Baggrund:* Møde med sidste dages hellige ved indvielsen af templet i Guayaquil i Ecuador i august 1999. Præsident Hinckley har indviet flere templer end alle de tidligere præsidenter for Kirken tilsammen.**

Herunder til venstre: **Sammen med missionærer, der rydder op efter orkanen Mitch i Honduras i november 1998.** ***Herunder i midten:*** **Han bydes velkommen af børn på De Kanariske Øer i februar 1998.** ***Herunder til højre:*** **Det første spadestik tages til det nye konferencecenter den 24. juli 1997.**

BAGGRUNDSFOTO: JOHN L. HART, TRYKT MED TILLADELSE FRA *CHURCH NEWS*

Den levende profets ord

Råd og vejledning fra præsident Gordon B. Hinckley

VREDE

»Brødre, lad os hver især tage os i agt. Når som helst vi føler vrede blusse op, bør vi gå uden for, trække lidt frisk luft og komme ind med et smil, giv din hustru et knus og fortæl hende, at du elsker hende. Tag jer af jeres børn og lad dem vide, at I elsker dem. Lev med dem i venlighed og harmoni, som sidste dages hellige bør.«[1]

STØT OMVENDTE

»Mange af dem, der kommer ind i Kirken, har ydet store ofre, da de blev døbt. De er dyrebare. De er samme type mennesker, som I selv er, og deres efterkommere vil blive samme type mennesker som jeres efterkommere, hvis de næres og støttes i Kirken. Jeg ved ikke, hvordan jeg skal sige det tydeligere. Det er et emne, der ligger mig så meget på sinde, at jeg rejser rundt og taler om det i Kirken overalt i verden.«[2]

DÅB FOR DE DØDE

»Frelseren gjorde det klart, at dåb er nødvendig for enhver, dåb med vand og Ånd, og at hverken mand eller kvinde kan træde ind i Guds rige uden. Der gøres ingen undtagelser. Hvad med alle de mennesker, der har levet på denne jord gennem tiderne, uden at blive døbt? Hvilken herlig lære det dog er! Hvilken vidunderlig åbenbaring det dog er, at vi har mulighed for at komme til Herrens hus og blive døbt for dem, der ikke har fået udført denne frelsende ordinance i deres levetid.«[3]

UDFØR HERRENS VÆRK OG FÅ VISHED

»Hvis vi udfører Herrens værk, får vi kendskab til ham. Vi bør kende Gud vor Evige Fader. Hvor er jeg dog taknemlig for den kundskab, som jeg bærer i mit hjerte takket være Helligåndens gave, og for visheden om, at I bærer den samme kundskab i jeres hjerte om, at Gud er vores Evige Fader.«[4]

LÆRDOM

»Dette store sandhedsværk [Mormons Bog] omfatter alt, hvad der er sandt og godt, og vi kender kun en brøkdel af det. Vi lærer konstant mere, og vores kundskab øges, men vi har meget at lære.«[5]

KÆRLIGHED I HJEMMET

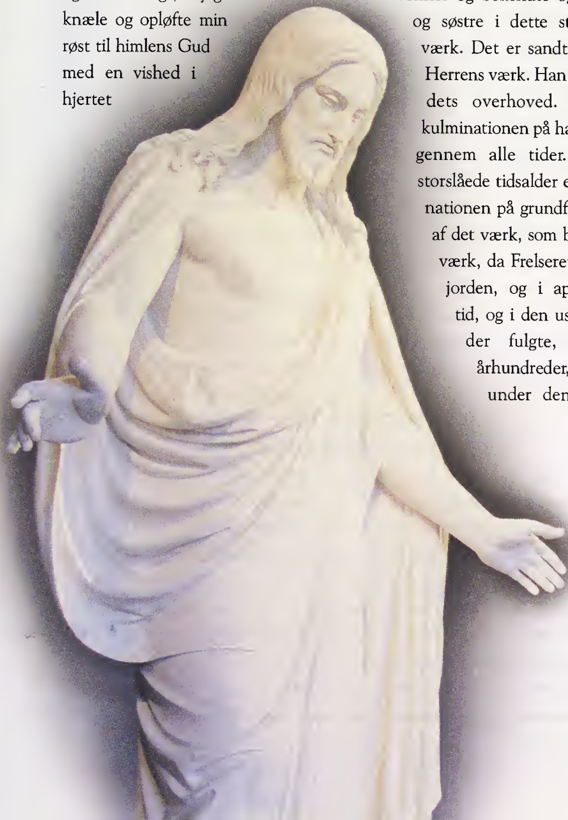
»Jeg vil sige til jer forældre, fædre og mødre, opdrag jeres børn i lys og sandhed. Lad jeres børn vokse op i hjem, hvor der hersker kærlighed og fred. Bed sammen med jeres børn. Lær dem at være ydmyge. Hold jeres familieaftener. Efterlev evangeliet. Vær pålidelige, troende, ærlige og sanddru mænd og kvinder, så vil Herren velsigne jer, og I vil se jeres børn vokse op med kærlighed og respekt for jer. Tiden vil komme, hvor I med taknemlighed i hjertet vil knæle og takke Herren for hans vidunderlige velsignelser til jer.«[6]

GUDS SØNNER OG DØTRE

»Tro på Gud vor Evige Fader, alles Fader. Han er vores Fader. Vi er hans børn. Derfor er vi alle brødre og søstre, og vi bør behandle hinanden som brødre og søstre. Farven på vores hud har ingen betydning. Det betyder ikke noget, hvilket land vi kommer fra. Vi er alle sønner og døtre af Gud,

TIL VENSTRE: FOTO: JED CLARK; TIL HØJRE: KRISTUS, AF BERTEL THORVALDSEN; HEROVER TIL HØJRE: FOTO: STEVE BUNDERSON

og har alle noget af vores guddommelige fødselsret i os, noget guddommeligt, der vidner om vores broderskab og søsterskab med alle i verden. For mig er det noget mirakuløst og vidunderligt, at jeg kan knæle og opløfte min røst til himlens Gud med en vished i hjertet om, at han, universets store hersker, vil høre og lytte og svare.«[7]

HERRENS VÆRK

»Gud velsigne jer, mine kære venner og bekendte og brødre og søstre i dette storslåede værk. Det er sandt! Det er Herrens værk. Han står som dets overhoved. Det er kulminationen på hans værk gennem alle tider. Denne storslåede tidsalder er kulminationen på grundfæstelsen af det værk, som blev sat i værk, da Frelseren var på jorden, og i apostlenes tid, og i den usikre tid, der fulgte, og de århundreder, som gik under den mørke middelalder, og reformatorernes forsøg på at give den kristne verden større lys og forståelse og helt op til denne, tidernes fyldes uddeling, hvor alle tidligere uddelingers kundskab er blevet gengivet. Det er Herrens værks storhedstid, og I og jeg er så velsignede at få lov til at tage del i det. Må vi udføre vores hverv godt og tjene ham i sandhed og retfærdighed og trofasthed, så han, når det hele er overstået, kan sige: ›Godt, du gode og tro tjener … Gå ind til din Herres glæde!‹ (Matt 25:23).«[8] □

Vi er hans børn. Derfor er vi alle brødre og søstre, og vi bør behandle hinanden som brødre og søstre.

NOTER

1. Regionalkonference i Holladay i Salt Lake City, præstedømmets lederskabsmøde, den 7. februar 1998.
2. Regionalkonference i Woods Cross i Utah, præstedømmets lederskabsmøde, den 10. januar 1998.
3. Regionalkonference i Atlanta i Georgia, den 17. maj 1998.
4. Møde i Burlington i Vermont, den 14. oktober 1998.
5. Regionalkonference i Holladay i Salt Lake City, præstedømmets lederskabsmøde, den 7. februar 1998.
6. Møde i Cape Town i Sydafrika, den 20. februar 1998.
7. Møde i Chicago i Illinois, den 18. oktober 1998.
8. Seminar for Directors of Temporal Affairs i Salt Lake City i Utah, den 10. april 1998.

FØLG PROFETEN

Et Mormons Bog-perspektiv

Clyde J. Williams

Lehis efterkommeres oplevelser viser tydeligt visdommen i at følge Herrens profeter.

Fra første til sidste side kan Mormons Bog betragtes som en håndbog i, hvordan man følger profeterne. Der gives tydelige eksempler på de velsignelser, som kommer af at følge profeternes ord, og klare eksempler på de farer, der ligger i at forkaste profetisk vejledning. Derfor er dens budskab lige så relevant i dag, som dengang den blev skrevet. Faktisk eksisterer bogen udelukkende, fordi man adlød profeternes ord.

Lehi og Mormons Bogs øvrige profeter var levende eksempler på, at »Gud Herren gør ikke noget, førend han har åbenbaret sine planer for sine tjenere, profeterne« (Am 3:7). Ligesom Herren altid advarer sine børn, inden han udøser straffedomme over dem (se 2 Nephi 25:9), indfrier han altid de løfter, som han giver gennem sine profeter (se Alma 50:19–22; 3 Nephi 1:20; Ether 15:3).

FARENE VED ULYDIGHED

Historien om Lehis efterkommere er et klassisk eksempel på, hvad der sker med et folk, når de ikke følger profeternes ord. I Mormons Bog førte ulydigheden mod profeterne til fangenskab (se Mosiah 12:2; 21:13), hungersnød (se Helaman 11:4–5; Ether 9:29–33), bedrageri og ugudelighed (se 3 Nephi 2:1–3) og sorg og ødelæggelse (se Alma 9:18; 16:9; 3 Nephi 8; Mormon 6; Ether 15). Desuden gør Mormons Bog det klart, at når et folk forkaster profeterne og deres budskab, holder Herrens Ånd op med at trættes med dem (se 1 Nephi 7:14; Mormon 5:16; Ether 15:19), og de bliver fanget af Satans fulde magt (se Helaman 16:22–23; Ether 15:19). Når Satan har fanget folk, bliver de blinde over for sandheden og de »vil [ikke] forstå [profeternes] ord, som tales« til dem (Alma 10:25). I stedet for at følge profeterne ender de uretfærdige med at kæmpe imod dem (se 2 Nephi 10:16).

I dag som på Jakobs tid er der nogle, som foragter »ligefrem tale« fra profeterne, fordi de søger efter mysterier, som de ikke kan forstå (Jakobs Bog 4:14). Ældste Dean L. Larsen, der nu er emeritusmedlem af De Halvfjerds, beskrev dette forhold, som det ses i Israels historie fordum: »De havde åbenbart tillagt sig en forfængelighed og et snobberi, der gav dem en falsk fornemmelse af at stå over de mennesker, som bragte dem Herrens ord i deres enkelhed. De så forbi målet for visdom og forudseenhed, og derfor lykkedes det helt klart ikke for dem at holde sig inden for cirklen med evangeliets fundamentale sandheder, som danner grundlaget for tro. De har nydt at spekulere og skabe teorier, som utydeliggjorde de fundamentale åndelige sandheder. Da de blev forblindede af ›det, som de ikke kunne fatte‹, mistede de deres evne til at fatte og tro på den sande Messias' forløsende rolle, og deres begreb om formålet med livet blev forvirret« (»At se forbi målet«, *Stjernen*, januar 1988, s. 8–9).

ELEKTRONISK BILLEDKOMPOSITION. UDSNIT AF *ABINADI FØRES FREM, FOR KONG NOA*, AF ARNOLD FRIBERG; UDSNIT AF *NEPHI SKRIVER PÅ GULDPLADERNE*, AF PAUL MANN; UDSNIT AF *ALMA DEN YNGRE BELÆRER SIN SØN*, AF DARRELL THOMAS; BAGGRUND: *KRISTI BESØG I AMERIKA*, AF DAVID W. MEIKLE

Mormons Bog kan betragtes som en håndbog i at følge profeterne. Faktisk eksisterer bogen udelukkende, fordi man adlød profeternes ord.

VIGTIGHEDEN AF STRAKS AT ADLYDE PROFETERNE

Abinadis tjenestegerning illustrerer betydningen af at følge profetisk vejledning i tide. Da Abinadi begyndte med at advare nephiterne i Lehi-Nephis land, var der ingen, som reagerede på hans advarsel om at omvende sig eller blive ført i fangenskab (se Mosiah 11:21). Da Abinadi derfor vendte tilbage to år senere, var hans advarsler blevet strengere i tonen. Nu profeterede han, at nephiterne *ville* blive ført i fangenskab, og at hvis de stadig ikke ville omvende sig, så ville de blive udryddet (se Mosiah 12:2, 8).

Kong Noa og de fleste af hans folk forkastede Abinadis advarsler og blev til sidst enten udryddet eller ført i fangenskab (se Mosiah 19:15–20; 21:4–15). Men Alma og hans tilhængere lyttede til Abinadis budskab, undgik udryddelse og fik lettet deres byrder under det profetisk lovede fangenskab (se Mosiah 17:2; 18:6–7, 34; 24:8–17).

Af Alma og hans tilhængere lærer vi, at det er meget bedre at følge profeternes råd med det samme. At udskyde lydighed eller omvendelse fører til sorg og fortrydelse. Om dette princip har ældste Henry B. Eyring fra De Tolv Apostles Kvorum sagt:

»Når vi afviser profetisk vejledning mindskes vores evne til at tage imod inspireret vejledning i fremtiden. Det bedste tidspunkt at have besluttet sig til at hjælpe Noa med at bygge arken, var første gang han bad om det. For hver gang han måtte spørge efter det, ville vores afvisning have mindsket vores lydhørhed over for Ånden. Derfor ville hans opfordring synes mere og mere fjollet, lige indtil regnen kom. Og så var det for sent.

Hver gang jeg har valgt at vente med at følge inspireret vejledning eller besluttet, at jeg var en undtagelse, erfarede jeg, at jeg havde bragt mig selv i fare. Hver gang jeg har lyttet til profeternes vejledning, følt det bekræftet gennem bøn og så fulgte det, har jeg erfaret, at jeg bevægede mig i sikkerhed. Jeg har erfaret, at den vej var banet for mig og gjort let. Gud førte mig i sikkerhed langs en sti, som med kærlig omsorg var blevet beredt længe i forvejen« (»Find tryghed i at følge råd«, *Stjernen*, juli 1997, s. 24).

Mormons Bog byder på historier om mennesker som Alma den yngre, Amulek og Zeezrom, der måtte give afkald på deres levevis eller politisk populære holdninger for at følge den levende profet. Disse ofre er ofte vanskelige og kan medføre tab af venner og status (se Alma 14:6–7; 15:3). »Der er eller vil være tidspunkter, hvor profetiske udtalelser kolliderer med vores stolthed eller vores personlige interesser,« sagde ældste Neal A. Maxwell, der nu er medlem af De Tolv Apostles Kvorum. Han fortsatte: »Vi må være ligesom præsident Marion G. Romney (1897–1988), som ydmygt sagde: ›... Jeg har aldrig tøvet med at følge Kirkens autoriteters råd, selvom de er kommet på tværs af mit sociale, professionelle og politiske liv‹« (*Things As They Really Are*, 1978, s. 73). Almas, Amuleks, Zeezroms og præsident Romneys beslutning om at følge profeterne førte i sidste ende til, at de fandt yderligere fred, glæde og indhold i tilværelsen.

KRITISÉR IKKE PROFETEN

En profets ord falder ikke altid i folkets smag, som det ses af tilfældet med lamaniten Samuel. Han prædikede omvendelse og profeterede om det, som Herren indgød ham i hjertet (se Helaman 13:2–3). Samuels budskab var tofoldigt: Et advarselsbudskab og et budskab om håb (se Helaman 13:5–6, 30–33; 14:11–13).

Da han forkyndte, blev de uretfærdige vrede, tilskrev hans evner djævelen og brugte deres fornuft til at konkludere, at det profetiske ord var vrøvl (se Helaman 16:2, 6, 16–18). De troede, at profetier var onde traditioner, som var gået i arv fra forældre til børn, traditioner, som ingen kunne bevise sandheden af (se Helaman 16:20).

Om denne tendens til at de vantro bortforklarer profeternes råd har præsident N. Eldon Tanner (1898–1982) fra Det Første Præsidentskab sagt: »Lad os huske på ... at jo mere ude af trit vi selv er, desto større trang har vi

til at se efter fejl og svagheder i andre og forsøge at bortforklare eller retfærdiggøre vore egne fejl, snarere end at forsøge at forbedre os. Vi opdager så godt som altid, at den stærkeste kritik af Kirkens ledere og lærdomme kommer fra dem, der ikke gør deres fulde pligt, ikke følger lederne, eller ikke efterlever evangeliets lærdomme« (»Døm ikke, for at I ikke skal dømmes«, *Stjernen*, februar 1973, s. 74).

Igen og igen finder vi i Mormons Bog tilfælde, hvor folk tvivler på profeternes visdom eller karakter. Lige fra begyndelsen tvivlede Laman og Lemuel på deres profetfars råd. Sherem tvivlede på Jakobs pålidelighed (se Jakobs Bog 7:7), og Korihor såede tvivl om Almas hæderlighed og motiver (se Alma 30:31–32).

Skønt profeterne er mennesker og har svagheder (se 1 Nephi 16:20; Ether 2:14), så skal Herren nok irettesætte dem på sin egen måde. »Profeter har brug for irettesættelse ligesom vi andre,« erklærede ældste Neal A. Maxwell fra De Tolv Apostles Kvorum. »Men det er noget, som Herren selv er i stand til at klare uden brug af en hær af hjælpere« (»En krænket broder«, *Stjernen*, oktober 1982, s. 75).

ET SAMLET KALD TIL AT FØLGE KRISTUS

I den sidste ende er det at følge profeterne at følge Jesus Kristus. Alle Mormons Bogs profeter forkyndte om Frelseren og behovet for at tage imod og følge ham (se Jakobs Bog 7:11; Mosiah 13:33). For eksempel:

Abinadis første advarsler gik upåagtet hen. Da han vendte tilbage, var han strengere i tonen. Men kong Noa og hans folk forkastede Abinadis advarsler og blev derfor udryddet eller ført i fangenskab.

ABINADI FØRES FREM FOR KONG NOA, AF ARNOLD FRIBERG

Til alle tider er det vigtigt for os at følge profeternes vejledning. Vi finder sikkerhed og tryghed i at følge deres ord.

• De gamle profeter Zenos, Zenock og Neum vidnede om Kristus og hans forsoning (se 1 Nephi 19:10).

• Lehi forkyndte, at kun ved »den hellige Messias' fortjenester, barmhjertighed og nåde« kan vi blive frelst (2 Nephi 2:8).

• Nephi erklærede: »Og vi taler om Kristus, vi glæder os i Kristus, vi prædiker om Kristus, vi profeterer om Kristus« (2 Nephi 25:26). Grunden til at han citerede Esajas, sagde han, var »for mere fuldstændigt at kunne overtale [mit folk] til at tro på Herren, deres Forløser« (1 Nephi 19:23).

• Jakob gav udtryk for sit store ønske om »at kunne overtale alle mennesker til« at »tro på Kristus« (Jakobs Bog 1:8).

• Enos forkyndte »den sandhed, som er i Kristus« hele sit liv (Enos 1:26).

• Profeterne på Jaroms tid søgte at overtale folket til at »forvente Messias og tro på hans tilkommelse, som om han allerede var kommet« (Jarom 1:11).

• Amaleki bønfaldt sine læsere om at »komme til Kristus« og »få del i ... hans forløsnings kraft« (Omni 1:26).

• Kong Benjamin virkede med iver i samarbejde med flere hellige profeter for at berede sit folk til at påtage sig Kristi navn (se Mormons Ord 1:16–18; Mosiah 1:11; 3:17; 5:8–10).

• Abinadi advarede folket om, at frelse kun opnås gennem Kristi forsoning (se Mosiah 13:28, 33).

• Alma den yngre forklarede sit folk, hvad de skulle gøre for at få Kristi billede indprentet i deres bevidsthed og følge Kristus som deres hyrde (se Alma 5:14, 38).

• Alma og Amulek belærte de fattige zoramiter om, at ordet er i Kristus, og at uden hans forsoning ville alt være tabt (se Alma 34:6, 9).

• Helaman, der var søn af Helaman, talte til sine sønner om behovet for at bygge sit liv på »vor Forløsers klippe, på Kristus, Guds Søn« (Helaman 5:12).

• Lamaniten Samuel gik ud blandt nephiterne med det specifikke mål at hjælpe dem til at »få kundskab om Jesu Kristi komme«, så de kunne »tro på hans navn« (Helaman 14:12).

• Mange profeter i tiden lige før Frelserens besøg på det amerikanske kontinent vidnede om, Kristi forløsning, som snart skulle finde sted (se 3 Nephi 6:20).

• Selv længe efter Frelserens besøg blandt Lehis efterkommere forkyndte profeterne Mormon og Moroni betydningen af at være Jesu Kristi sande efterfølgere og komme til ham (se Moroni 7:41, 48; 10:30, 32–33).

Mormons Bogs profeter stod således sammen om at lede andre til Kristus. For, som de bar vidnesbyrd om, vi bliver frelst, når vi »bliver ved til enden at følge den levende Guds Søns eksempel« (2 Nephi 31:16).

SIKKERHEDEN VED AT FØLGE LEVENDE PROFETER

Til alle tider må vi tage profetens råd og efterleve det. Det giver sikkerhed og tryghed at følge profeterne, især dem fra vores egen tid. På Nephis tid blev de, »der troede på Guds advarsler og åbenbaringer« (2 Nephi 5:6) ført til at leve »lykkeligt« (2 Nephi 5:27). Med taknemlighed lærer vi fra Alma den ældre og hans folk, at der gives store velsignelser, selv når de, der følger profeten, er få (se Mosiah 18; 24). De, der blev skånet under den store udryddelse blandt nephiterne, blev frelst, fordi de »tog imod profeterne« (3 Nephi 10:12). I hver eneste generation af nephiternes historie sendte Herren profeter for at undervise, advare og forberede folket på hans komme. Sådan er det også inden det andet komme.

I dag sender Herren profeter af samme årsag. Som præsident James E. Faust, der i dag er andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, har sagt: »Vi er blevet lovet, at Kirkens præsident modtager vejledning for os alle som åbenbarer for Kirken. Vores sikkerhed ligger i at lytte til det, som han siger, og følge hans vejledning« (»Vedvarende åbenbaring«, *Stjernen*, januar 1990, s. 10). □

FOTO AF PRÆSIDENT HINCKLEY: JED CLARK OG TAMRA H. RATIETA

FORHOLD ER SKRØBELIGE BEHANDLES VARSOMT!

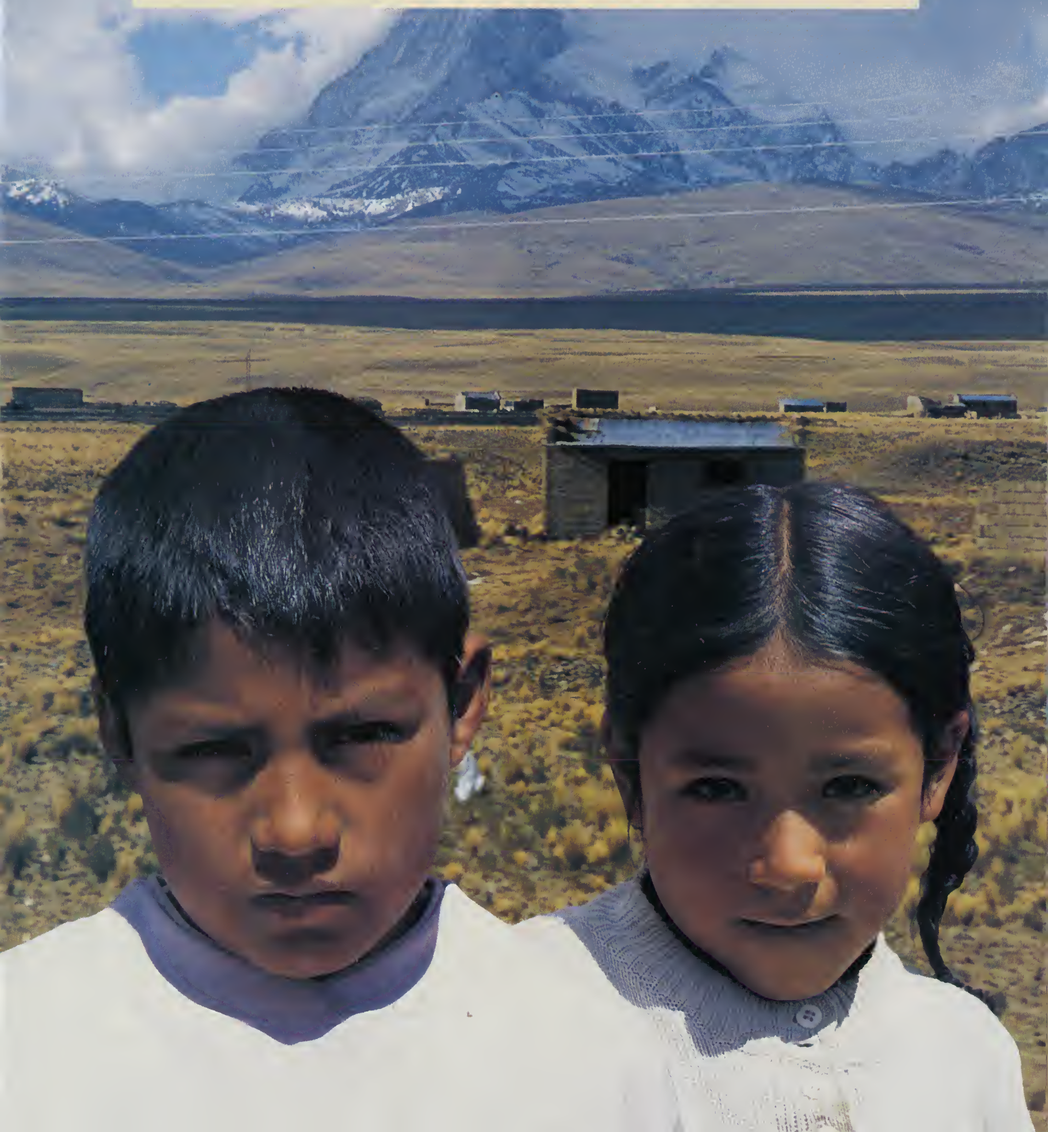
FOTO: CRAIG DIMOND

GAVNER VREDE NOGET?

(SE SL 37:8; 2 MOS 20:13; MATT 5:21–22; L&P 59:6)

Lille Liahona

TIL BØRNENE I JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • JUNI 2000

Richard og María Layme Huallpa fra Villa Lipe i Bolivia

Corliss Clayton
FOTO: FORFATTEREN

Den friske luft og det stærke sollys gør alting meget lyst i Bolivias Altiplano, som er et stort område højt oppe i Andesbjergene. Landsbyen Villa Lipe ligger i små 4000 meters højde – nær Titicacasøen, som er Sydamerikas næststørste sø. De fleste, som bor i dette område, er bønder, som dyrker korn og kartofler og holder nogle få køer, geder eller svin.

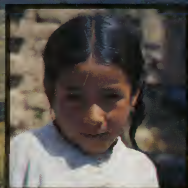
Familien Layme Huallpa, som Richard på 9 og María på 6 tilhører, bor i Villa Lipe. De og mange af deres naboer er medlemmer af Kirken. Mange af de andre landsbyer og byer i nærheden af Villa Lipe har også grene af Kirken, og kirkebygninger ses overalt i egnen i en afstand, der gør det muligt for alle at gå til kirke.

Grenen i Villa Lipe holder møder i en lille, etværelses stenbygning. Sollyset trænger kun svagt ind gennem de små, dybtliggende vinduer, men Herrens Ånd stråler klart fra hans helliges ansigter.

Når vejret er godt, holder Primary deres møder i en lille, stenindhegning nær bygningen. Der er ikke noget tag, men der er bænke langs alle væggene, så alle børnene sidder med ansigtet ind mod hinanden, når de synger af hjertens lyst. De elsker at synge! Salmerne er ikke blevet oversat til deres modersmål, aymara, så børnene synger dem på spansk. Sletterne og endog de fjerne bjerge synes at genlyde af tonerne, når de synger »O Store Gud« (*Salmer og sange*, nr. 39). De kan alle

Villa Lipe ligger i Altiplano i Bolivia. Selv om byen ligger i 4000 meters højde, hæver Andesbjergene sig over dalen.

***Til venstre*: Børnene elsker at kigge på grisen, der boltrer sig på marken, der hvor Kirkens medlemmer håber at kunne bygge deres nye kirkebygning. *Til højre*: Titicaca-søen er den højstliggende sejlbare sø i verden.**

versene udenad – på spansk. Indhegningen kan være hyggelig, og nære venner og stenmurene skærmer mod de kolde vinde, som ofte fejer hen over sletterne.

Børnenes mødre samles under et træ for at holde hjælpeforeningsmøde. Mange af de ældre søstre i grenen har aldrig fået mulighed for at lære at læse, da de var unge, så en af søstrene læser skrifterne for de andre, især fra Mormons Bog. For nogle er det den eneste mulighed for at høre skrifterne.

De unge piger mødes også udenfor, mens brødrene i præstedømmet mødes i den lille bygning. Hvis vejret er dårligt samles hele grenen i bygningen og holder alle møder der.

Grenen i Villa Lipe vokser. Medlemmerne håber, at de snart kan få en ny kirkebygning. Først skal Kirken havde tilladelse fra staten til at købe jord og bygge en. Hvis alt går vel, skal den gris, der nu ligger i en mudderpøl nær den nuværende bygning, snart finde sig et andet hjem, så der kan blive plads til den nye kirkebygning.

María og Richard er meget taknemlige for, at de kan gå i skole, men det er ikke let. De taler ayamara derhjemme, men i skolen undervises der på spansk. Da María begyndte i skole i år, var det meget frustrerende for hende pludselig at skulle lære og tale på spansk. Men nu elsker hun at lære at skrive, og hun kan lide at tegne – især tegninger af ænder.

Familien Layme Huallpa: (bageste række) Bror Layme Huallpa; Johnny på 13; søster Layme Huallpa; (forreste række) Virginia på 11; Richard og María. Fabien på 19 var ikke til stede.

Richard går nu i tredje klasse. Han holder af musiktimerne, og lige nu er han ved at lære at spille fløjte i skolen. Han synes, at de øvrige fag er meget sjove, og han er meget flittig, men han ville hellere studere evangeliet.

Når børnene kommer hjem fra skole, har de altid pligter at udføre. Richard hjælper sin far ude på marken og røgter familiens tre køer, mens de græsser. Han passer på, at de ikke flakker ud på de støvede veje, hvor de kunne blive ramt af en bus eller en lastvogn. Køerne betyder meget for familiens velfærd, så Richard ved, at han skal passe godt på dem.

María hjælper sin mor derhjemme efter skoletid. Hun skræller og snitter kartofler, som familien spiser til næsten alle måltider. Kartofler er den vigtigste afgrøde i Altiplano. Hun hjælper også Richard med at bære vand ind fra brønden. De er taknemlige for, at de har en brønd på grunden, så de ikke skal hente vand endnu længere væk. Af og til sender deres mor dem ind til butikken i landsbyen for at købe brød, mel, sukker eller salt til familien. »Somme tider vasker María op, uden at jeg har bedt om det,« siger hendes mor. »Det betyder meget for mig.«

Både Richard og María værdsætter det hårde arbejde, som forældrene udfører for familien: De vasker tøj, laver mad, dyrker jorden, så de kan få mad, og underviser dem i evangeliet. Og selv om de bruger meget tid på at hjælpe deres forældre, så holder de også af at lege med deres venner. María leger med dukker med sine veninder. Hendes dukke hedder Elizabeth. Richard kan lide at spille kugler med sine venner.

Foråret er familiens yndlingsårstid, ligesom det er for de fleste andre på højsletten. For så er der masser af frisk græs til dyrene, og de kan plante og høste frisk korn og grøntsager til deres egne måltider. Når familien har høstet deres kartofler, sælger de nogle af dem for at kunne købe andre slags mad. Hvis de har haft en god høst, tager deres far dem endda med til landsbyen og byder dem alle sammen på is. Det er noget af det, som María holder mest af at gøre sammen med sin far.

Når María eller Richard har fødselsdag, får de lov at bestemme, hvad familien skal have til aftensmad den aften. María beder altid om rissuppe; Richard beder om *quinoa* (en slags kornsuppe). Begge dele er en dejlig afveksling fra de kartofler, de som regel får.

Richard og María er taknemlige for, at deres familie blev medlemmer af Kirken for fire år siden. Richard holder af at gå i kirke, fordi han ved, at han der lærer at blive et bedre menneske. María holder af at komme derhen og høre historier fra skriften. Hun holder især af historier om Jesus Kristus, »fordi,« som hun siger, »han gjorde det muligt for os at blive tilgivet for vores synder.« De kan begge lide at synge salmer.

Inden børnene går i skole om morgen, holder familien Layme Huallpa familiebøn. Det er Marías yndlingsfamiliestund. De beder for sig selv og deres naboer. Og de beder for dyrene, når de er syge, at de må blive sunde og raske, »Når jeg beder, inden jeg går i seng om aftenen,« siger María, »kan jeg føle min himmelske Faders omsorg og beskyttelse.«

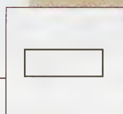
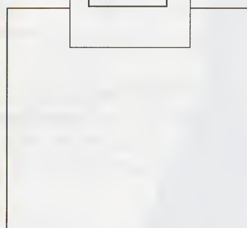
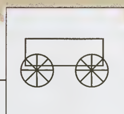
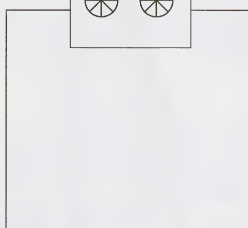
Richard beder ofte om hjælp med sine prøver i skolen. »Jeg ved, at min himmelske Fader hjælper mig med at huske det, jeg har læst,« forklarer han.

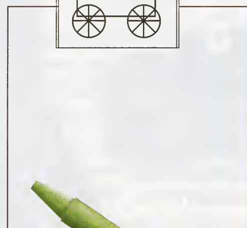
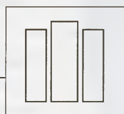
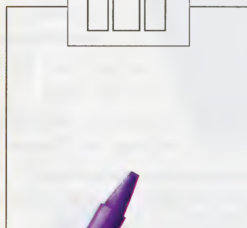
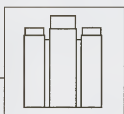
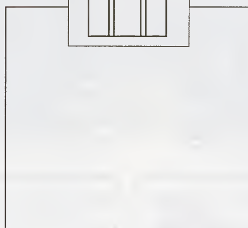
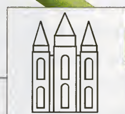
»Både María og Richard er meget hjælpsomme,« siger deres far. »Vi er taknemlige for, at de er gode børn, og vi elsker dem.« □

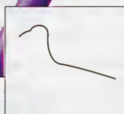
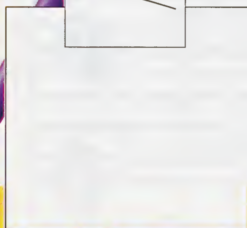
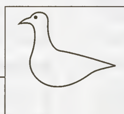
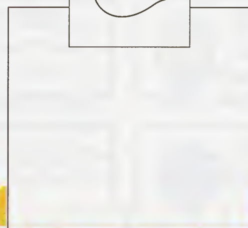
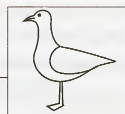
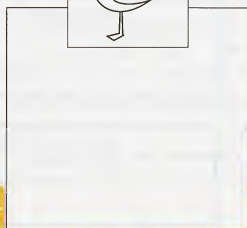
Jeg kan tegne pionerbilleder

Pat Kelsey Graham

I de tomme felter tegner du det, som du kan se i feltet ovenover. Farvelæg dine pionerbilleder, når du har tegnet dem.

En af Guds største gaver

Ann Jamison

»... dersom I vil betræde denne vej og modtage den Helligånd, skal den vise jer alt, hvad I skal gøre« (2 Nephi 32:5).

Der findes mange vidunderlige gaver, som du kan modtage, men Helligåndens gave er en af Guds største gaver. Vor himmelske Fader lover denne store gave til alle, som bliver døbt og holder deres dåbspagt.

Hvis du vil beholde en gave, som du har fået, må du passe godt på den. Sådan er det også med Helligåndens gave. Der er nogle vigtige ting, som du skal gøre, hvis du skal have Helligånden som din stadige ledsager.

Vor himmelske Fader giver Helligånden til dem, der adlyder ham. Man adlyder ham, når man bliver døbt. Man adlyder ham, når man beder og studerer skrifterne. Man adlyder ham, når man er venlig, ærlig, tålmodig og kærlig. Man adlyder ham, når man husker hans Søn, Jesus Kristus. Når man er lydig, er man værdig til hele tiden at have Helligånden hos sig.

Hvorfor er det vigtigt at have Helligånden som ledsager? Helligånden vejleder en og hjælper en til at vælge det rette (se L&P 11:12–14). Helligånden kaldes Talsmanden (se Joh 14:26). Han kan give dig fred og trøst, når du er ked af det eller ensom.

Hvordan kan du vide, om du har Helligånden med dig? Når du føler kærlighed eller glæde eller fred, når du er venlig, så er det Helligåndens indflydelse, du kan mærke.

Nogle gange siger vi, at Helligånden »hvisker«. Vi hører ham med mere end vores ører – vi »hører« ham med vores sind og hjerte (se L&P 8:2).

Præsident Ezra Taft Benson (1899–1994) gav dig dette gode råd: »Bed din himmelske Fader om altid at velsigne dig med hans Ånd ... Helligånden er ... en gave fra vor himmelske Fader ... Han hvisker til dig med en stille, sagte røst, at du skal gøre det rette. Når du *gør* godt, *føler* du dig godt tilpas, og det er Helligånden, der taler til dig« (»Til Kirkens børn«, *Stjernen*, juli 1989, s. 8)

Når du er blevet døbt og bekræftet og har fået besked på at modtage Helligånden, vil vor himmelske Fader, hvis du holder dine løfter til ham, velsigne dig med en af sine største gaver: Helligåndens gave.

Forslag til fællestid

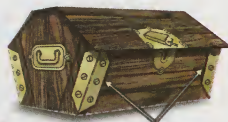
1. I kan lade hvert barn bruge denne måned på at lave et hæfte med titlen »Helligånden hjælper mig med at holde min dåbspagt«. Hjælp børnene til at identificere Helligåndens tilkendegivelser, såsom dem, der nævnes i Gal 5:22–23. Fortæl om den oplevelse, som ældste Robert D. Hales havde ved sin dåb, og som hjalp ham med at genkende Helligåndens påvirkning (se Liahona, *juli 1999, s. 37–40). Hjælp børnene til at erkende deres egne oplevelser med Helligånden og tal om, hvordan de oplevelser kan hjælpe dem til at berede sig på at indgå og holde dåbspagterne. Lad dem skrive eller tegne om disse oplevelser til deres hæfte. Fortæl om en oplevelse, som du har haft med Helligåndens påvirkning.*

2. Læs skriftsteder om Helligåndens egenskaber og funktioner (se Joh 14:26; Jakobs Bog 4:13; L&P 11:12). Lav nogle sider til hæftet »Helligånden hjælper mig med at holde min dåbspagt«, hvorpå du har skrevet disse egenskaber og funktioner nederste på siderne. Lad børnene skrive eller tegne noget på hver side, som kan minde dem om, hvordan Helligåndens påvirkning kan belære dem, lede dem, tale sandhed til dem og hjælpe dem til at tale sandt. Syng en salme eller en sang om Helligånden. Husk at opmuntre børnene til at fortælle deres familie, hvad de har lært. □

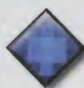
Instruktioner

1. Fyld en skatkiste med skriftstedsskatte. For at lære nogle af de mange måder, hvarpå Helligånden er en af Guds største gaver, skal du slå nedenstående skriftsteder op og udfylde de tomme felter med de eller det rigtige ord. Klip skriftstedsskattene ud.
2. Lim resten af denne side på tykt karton, og klip skatkisten ud.
3. Fold kisten langs de brudte linjer, og lim flapperne fast (se illustrationen).
4. Anbring skriftstedsskattene i skatkisten. Når du finder en ny skriftstedsskat, kan du lægge den i din skatkiste.

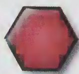
Illustration

Lim disse flapper på både forsiden og bagsiden af din skatkiste.

»Sandelig, sandelig siger jeg dig: Jeg vil give dig af min Ånd, som kan oplyse din forstand og opfylde din sjæl med ______________« (L&P 11:13).

»Men Åndens frugter er kærlighed, glæde, ___________, tålmodighed, venlighed, godhed, _________« (Gal 5:22).

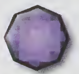
»… dersom I vil betræde denne vej [dåben] og modtage den Helligånd, skal den _________ jer alt, hvad I skal gøre« (2 Nephi 32:5).

»Forlad dig på den Ånd, der leder dig til ___________, ja, som får dig til at handle retskaffent, at vandre ydmygt og dømme retfærdigt; thi det er min Ånd« (L&P 11:12).

»Men Talsmanden, Helligånden … skal ___________ jer alt og minde jer om alt, hvad jeg har sagt til jer« (Joh 14:26).

»Og gennem den Helligånds kraft kan I ___________ sandheden i alle ting« (Moroni 10:5).

ILLUSTRERET AF TADD R. PETERSON

FIKTION

»Min fred giver jeg jer«

Kaye Garner
ILLUSTRERET AF MARK ROBISON

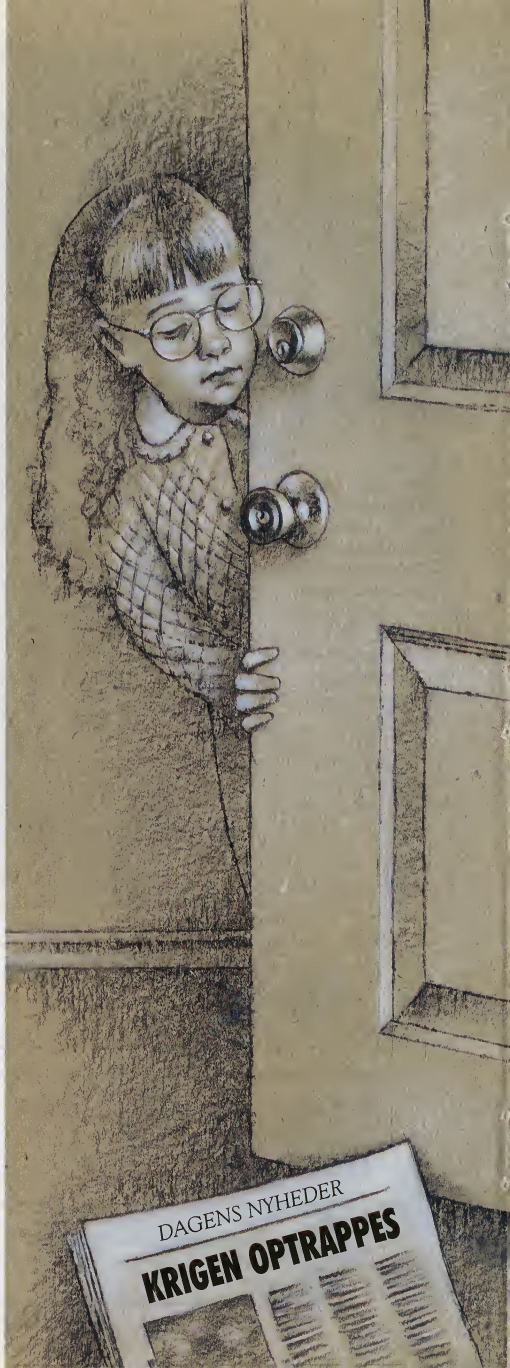
Christine,« kaldte far, »gider du lige se, om morgenavisen er kommet?«

Christine gik langsomt ud til hoveddøren. Hun stoppede op et øjeblik, lukkede øjnene og hviskede: »Bare det er en historie om et cirkus eller en fodboldkamp på forsiden.«

Hun åbnede døren og kiggede på avisen, som lå på dørtrinnet. »Krigen optrappes« stod der med kæmpestore, sorte bogstaver. Hun rullede hurtigt avisen sammen, så man ikke kunne se overskriften, og skyndte sig ind med den til far.

Den morgen skulle Christines klasse tale om aktuelle begivenheder. Alle eleverne havde avisartikler med, som de læste op. Jakob havde historien om krigen med. Mette havde en artikel om en orkan med. Christine havde valgt en historie om en hund, der kunne stå på vandski. Christines lærer sagde, at en historie om en hund ikke ligefrem var en aktuel begivenhed, men Christine var ligeglad. Hele opslagstavlen med nyheder var fyldt med artikler om krige, katastrofer og forbrydelser. Christine satte sit søde billede af hunden op et sted, hvor hun let kunne få øje på den.

Christine var glad for at komme hjem fra skole. Hun læste sine lektier og hjalp mor med opvasken efter aftensmaden. Far bad hende fortælle, hvad hun havde oplevet i løbet af dagen, mens han så TV-Avisen. Lige da hun begyndte at fortælle far om den sjove artikel,

som hun havde taget med i skole, viste fjernsynet billeder af børn, der var kommet til skade ved en bombeeksplosion.

Christine løb ind på sit værelse og lukkede døren. Hun kastede sig på sengen og lagde puden over hovedet. Hendes hals snørede sig sammen, og hun havde ondt i maven. Tårerne trillede ned ad hendes kinder.

Noget senere hørte Christine et forsigtigt bank på døren. »Må jeg komme ind, Christine?« spurgte mor stille.

»Det må du vel,« sagde Christine ned i puden.

»Hvad er der i vejen, lille skat? Har du haft en dårlig dag i skolen?« spurgte mor.

»Ikke rigtig,« mumlede Christine gennem puden.

»Har du lyst til at tale om, hvad det er, der går dig på? Jeg kan komme tilbage senere, hvis du gerne vil være lidt alene.« Mor satte sig på kanten af sengen.

Christine rullede om på ryggen, og puden gled ned på gulvet. Hun stirrede op i loftet et øjeblik, men så sagde hun endelig: »Mor, elsker vor himmelske Fader alle lige meget?«

»Ja, han gør.«

»Hvorfor er der så krig, hvor folk bliver såret og dør? Hvorfor er så mange mennesker i verden ulykkelige? Hvis han elsker os, hvorfor standser han så ikke krigene?«

Mor tænkte sig om et øjeblik. »Det er gode spørgsmål. Lad os se, om vi kan finde nogle svar. Kan du huske, at vi til en familieaften for nogle måneder siden talte om vores liv, inden vi kom herned på jorden? Vi hørte om et vigtigt møde, hvor vor himmelske Fader fremlagde sin plan for os?«

»Det kan jeg godt huske,« sagde Christine. »Satan ville tvinge alle til at vælge det rette, så vi alle kunne vende tilbage til vor himmelske Fader.«

»Det er rigtigt,« svarede mor. »Hvorfor var det ikke en god idé?«

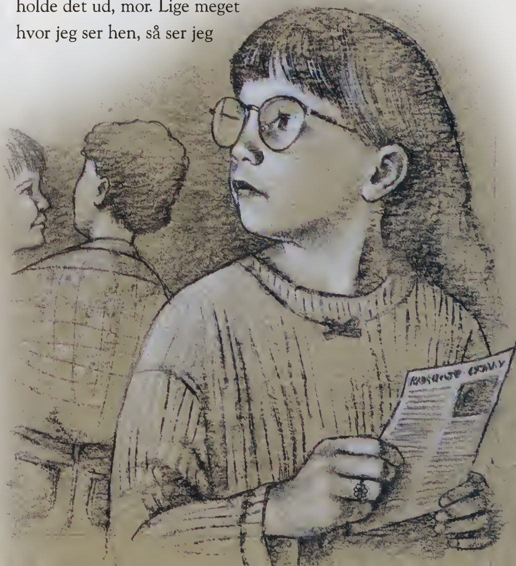
»Fordi vi ville miste retten til selv at vælge.«

»Ja. Vor himmelske Fader vidste, at det var bedre at lade os vælge at følge hans bud, selv om han vidste, at nogle af os ville vælge at være ulydige, og mange ikke ville være i stand til at vende tilbage til ham. Han vidste også, at nogle mennesker ville vælge at gøre andre mennesker fortræd, selv gode mennesker og børn. Han vidste, at Satan ville gøre alt for at få os til at gøre hinanden fortræd, fordi han ikke vil have, at vi skal vende tilbage til vor himmelske Fader. Han vil have, at vi skal være ulykkelige, som han er.«

Christine rullede om på siden og så på mor. Hun havde et vigtigt spørgsmål at stille, men hun frygtede svaret. »Sæt der blev krig her? Jeg er bange for, at nogen i vores familie ville blive såret eller slået ihjel.«

Mor holdt om Christine. »Åh, jeg ville ønske, at jeg kunne love dig, at der aldrig ville ske noget væmmeligt med nogen af os. Der bliver måske aldrig krig her i vores by, men efterhånden som verden bliver mere og mere ugudelig, vil vi møde flere farer og prøvelser.«

Christine begyndte at græde igen. »Jeg kan ikke holde det ud, mor. Lige meget hvor jeg ser hen, så ser jeg

ulykkelige mennesker. Jeg ville ønske, at jeg var blevet født i en anden tid.«

»Der har altid været lidelse i verden, Christine, men jeg tror, jeg ved, hvordan du har det. Det kan godt være overvældende nogle gange. Vidste du, at vor himmelske Fader har holdt dig tilbage, for at du kunne komme ned på jorden nu? Du var stærk i forudtilværelsen, og du havde lige de egenskaber, som vor himmelske Fader vidste, at du ville få brug for, hvis du skulle modstå fristelser og vanskeligheder.«

»Er det rigtigt?« Christine tænkte sig lidt om. »Hvorfor er jeg så bange?«

»Fordi verden er et uhyggeligt sted for en 11-årig. Men jeg har nogle forslag, som jeg tror kan hjælpe dig. For det første, når du beder dine bønner, så bed om at få fred i hjertet. Helligånden kan trøste os og få dig til at føle dig bedre tilpas. Han kan ikke ændre på det dårlige, som sker, men han kan gøre det lettere for dig at tackle de problemer. For det andet kunne du bede far om en fars velsignelse.«

Christine kunne huske, at hun havde haft det meget bedre, da hun havde fået en fars velsignelse, lige inden skolen begyndte. »Det er en god idé. Jeg har det altid bedre efter en velsignelse.«

»Også jeg,« sagde mor. »En anden ting, som kan hjælpe dig, er at se efter det gode. Vor himmelske Fader ønsker, at vi skal være lykkelige. Selv om vi lever i en ugudelig tid, kan vi godt finde glæde. Du kan nyde at se på en smuk solnedgang eller lege med din bror og søster. Lad far og mig bekymre os for dig, i det mindste indtil du bliver lidt ældre.«

»Godt,« sukkede Christine glad. »Det er en aftale.«

»Der er en ting til, som jeg håber kan hjælpe dig, men det er en overraskelse.«

»Hvornår finder jeg ud af, hvad det er?« Christine elskede overraskelser.

»Giv mig et par dage,« svarede mor og smilede hemmelighedsfuldt.

Hele ugen gjorde Christine sit bedste for at gøre, som mor havde sagt. Hun fik det bedre efter sin fars velsignelse, og hun anstrengte sig for at nyde hver eneste dag.

Nogle dage senere, da hun kom ind på sit værelse efter skoletid, lagde hun mærke til noget nyt. Lige der på væggen, hvor hun ville få øje på det, når hun vågnede, hang et broderet billede. Der var fugle og blomster og sommerfugle på det, og lige i midten stod Frelserens ord fra Johannes 14:27: »Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver ikke, som verden giver. Jeres hjerte må ikke forfærdes og ikke være modløst!« □

HÅNDKÆRREPIONERER

Susan Arrington Madsen (En sand historie)

Agnes Caldwell mente, at hun havde verdens klogeste og dygtigste mor. Agnes vidste, at det ikke var let for hendes mor, der var enke, at opdrage tre drenge og to piger alene.

Kort før Agnes blev født, var hendes far, William Caldwell, forsvundet ude på havet. Nogle år senere måtte hendes mor påtage sig den enorme opgave at føre familien sikkert fra Skotland til Amerika og videre gennem Amerika til Saltsødalen.

I 1856, da Agnes var ni år gammel, gik hun og hendes familie om bord i skibet *Thornton* og ankom til Amerika syv uger senere. I Iowa sluttede de sig til James G. Willies håndkærrekompagni. Deres kompagni led meget på vej til dalen, mens de skubbede og trak deres tunge håndkærrer gennem frygtelige snestorme og isnende kulde.

Agnes vidste, at hendes mors hårde arbejde og omhyggelige planlægning havde reddet deres liv mange gange.

En dag, hvor de ikke havde ret meget at spise, solgte Agnes mor et vattæppe og et sengetæppe og brugte

ILLUSTRERET AF PAUL MANN

pengene til at købe mad. Hun gav ofte indianerne småting i bytte for tørret kød, som var en stor hjælp, især da den kolde vind hylede, og de ikke kunne tænde ild, så de kunne tilberede mad. Når vejret var sådan, gav hun hver af sine børn et stykke tørret kød og lidt brød. Nogle gange tog hun et stykke kød og lavede en gryderet, som hun jævnede med mel og salt. Det smagte godt på en kold aften!

Agnes var forbløffet over at se, hvordan hendes mor formåede at bage ude på prærien. Mor gravede et hul i jorden, anbragte maden i en kraftig jernkedel med tætsiddende låg, som hun så satte ned i hullet og dækkede med brændende bøffelgødning eller små stykker træ. Hun tilberedte mange måltider på den måde.

En dag, da håndkærrekompagniet gjorde holdt i Laramie i Wyoming, talte mor og nogle af de andre fra kompagniet med en officer på fortet. Hun ville bytte nogle smykker og sølvskeer for mel og kød. Officeren sagde, at han ikke havde brug for sådan noget, men han fortalte hende, hvor hun kunne gøre en byttehandel. Da mor var gået, sagde han til de andre, at de var tåbelige at begive sig ud på så farlig en rejse. Han forsøgte at overtale nogle af dem til at blive hos ham i Wyoming, men de insisterede på, at de ville være sammen med de andre sidste dages hellige i Rocky Mountains. Da mor vendte tilbage, gav han dem en stor saltet skinke og ønskede dem god rejse til Utah.

Agnes skrev om en begivenhed, som fandt sted, kort før de nåede til

Saltsødalen: »Lige inden vi kom op i bjergene, nåede vogne med forsyninger frem til os, og det var en lettelse. De syge og gamle fik lov at køre, mens alle raske måtte fortsætte med at gå. Da vognene satte i gang, besluttede en del af os børn at se, hvor længe vi kunne holde trit med vognene i håb om, at de ville lade os køre med. Det var i hvert fald, hvad jeg håbede. En efter en faldt de alle fra, indtil der til sidst kun var mig tilbage, så opsat var jeg på at få lov at køre med.

Efter den længste løbetur, som jeg nogensinde har været ude på både før og siden, råbte kusken, som hed William Henry ›Heber‹ Kimball, til mig: ›Hør, søs, vil du gerne køre med?‹ Jeg svarede så høfligt som muligt: ›Ja tak.‹ Så tog han fat i min hånd, mens han satte gang i hestene, så jeg måtte spæne af sted på ben, der ikke syntes at kunne løbe længere. Og sådan fortsatte vi i hvad der føltes som flere kilometer. Det eneste, jeg kunne tænke på var, at han måtte være den ondeste mand i verden eller som jeg nogensinde havde hørt om og andre ting som ikke ville se pænt ud eller som ikke burde lyde fra en, der var så ung. Lige da jeg var ved at bryde sammen, stoppede han. Han tog et tæppe og svøbte mig i det og lagde mig i bunden af vognen. Der lå jeg varmt og godt. Her fik jeg tid til at ombestemme mig, hvilket jeg gjorde, for jeg vidste, at han på denne måde havde reddet mig fra at fryse, når jeg blev lagt op i vognen.«

Familien Caldwell nåede sikkert frem til Saltsødalen den 9. november 1856. Agnes giftede sig senere med Chester Southworth og blev mor til 13 børn. De boede i Dingle i Idaho, Cardston i Alberta i Canada og Gridley i Californien. Da Agnes blev enke, flyttede hun til Brigham City i Utah for at være tættere på nogle af sine børn. Hun døde den 11. september 1924 i en alder af 77 år. □

Tilpasset efter »Autobiography of Agnes Caldwell«, skrevet efter et interview foretaget af hendes datter, Vera Southworth Fife.

JOHANNES DØBER FØDES

ILLUSTRERET AF PAUL MANN

Englen Gabriel fortalte Maria, at Elisabeth skulle føde en søn. Maria og Elisabeth var kusiner.

Luk 1:36–38

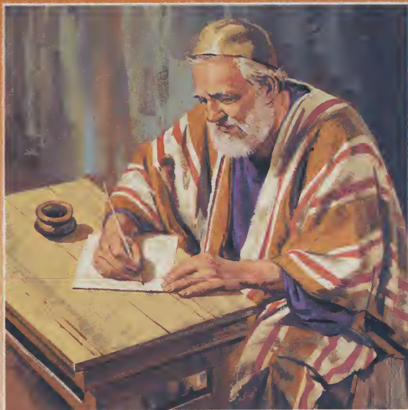

Maria tog hen for at besøge Elisabeth. Helligånden fortalte Elisabeth, at Maria skulle blive mor til Jesus Kristus. Maria og Elisabeth blev fyldt med Helligånden, og de takkede Gud for, at han havde velsignet dem. Maria boede hos Elisabeth i tre måneder. Derefter tog hun hjem til Nazaret.

Luk 1:39–56

Elisabeths søn blev født. Hendes familie og venner var glade. De troede, at barnet skulle have samme navn som sin far, Zakarias. Men Elisabeth sagde, at han skulle hedder Johannes. Det overraskede alle.
Luk 1:57–61

Folk spurgte Zakarias, hvad barnet skulle hedde. Zakarias kunne stadig ikke tale, så han skrev: »Johannes er hans navn.«
Luk 1:62–63

Endelig kunne Zakarias tale. Han blev fyldt af Helligånden. Han takkede Gud for barnet, og han fortalte folk, at Jesus Kristus snart skulle fødes.
Luk 1:64, 67, 76

Johannes skulle vokse op og undervise folket om Jesus. Han ville blive en stor profet.
Luk 1:67–80

HISTORIER FRA DET NYE TESTAMENTE

JOSEF OG ENGLEN

Josef var en retskaffen mand. Han og Marias skulle giftes. Men så opdagede han, at hun ventede et barn. Han vidste ikke, hvad han skulle gøre, for det var ikke hans barn. Han mente, at han nok ikke skulle gifte sig med hende.

Matt 1:18–19

En nat besøgte en engel Josef i en drøm og fortalte ham, at Marias barn var Guds Søn. Englen sagde, at Josef skulle gifte sig med hende og give barnet navnet Jesus. Jesus skulle være verdens Frelser.

Matt 1:20–21

Josef adlød englen og giftede sig med Maria.

Matt 1:24–25

»ER I BEREDT …«

Herren råder os til at forberede os på fremtiden, både timeligt og åndeligt: »Organiser jer, bered alt, hvad der behøves« (L&P 88:119). Han siger: »… er I beredt, behøver I ikke at frygte« (L&P 38:30).

SELVFORSYNENDE

Det forventes, at vi først og fremmest klarer os med vore egne ressourcer. »Vi lærer vores medlemmer at være selvforsynende,« bemærkede præsident Gordon B. Hinckley. »Og vi opfordrer vores medlemmer til at have noget på lager, at planlægge … og at spare op til dårligere tider, hvis det er muligt. Katastrofer rammer folk, når de mindst venter det, det være sig arbejdsløshed, sygdom og den slags … den enkelte skal gøre alt, hvad han kan for at klare sig selv« (»Det er jo ikke sket i en afkrog,« *Stjernen*, januar 1997, s. 52).

HVORDAN FORBEREDER VI OS

Kirken har udpeget seks områder, hvor vi bør være selvforsynende: Uddannelse, arbejde, sundhed, budget, forråd samt social, følelsesmæssig og åndelig styrke.

En afvejet uddannelse, der består af både åndelig og timelig kundskab, hjælper os til at træffe kloge beslutninger og tjene vore medmennesker bedre. En uddannelse baner også vejen for bedre ansættelsesmuligheder.

Et godt helbred er af afgørende betydning, hvis man skal sørge for sine egne og sin families behov. For at holde os sunde må vi overholde visdomsordet, motionere regelmæssigt, gå til lægeundersøgelser, holde os selv og vores hjem rent og afholde os fra stoffer eller handlinger, som skader vores legeme og sind.

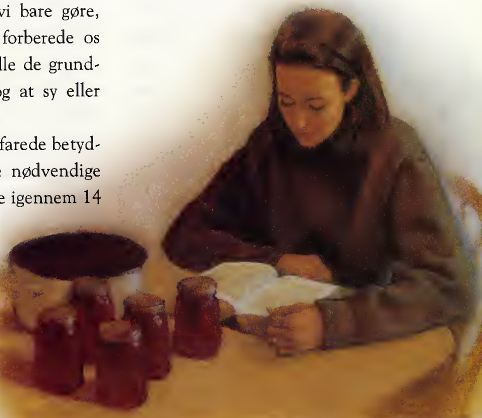
For at kunne styre de ressourcer, som Herren har givet os på bedst mulig måde, må vi betale tiende og offerydelser. Vi bør også lægge budget, så vi kan undgå unødig gæld og lægge til side til fremtiden. Vi bør ikke spilde det, vi har, hvilket også omfatter vores tid.

Vi er blevet rådet til at oplagre mad, penge og tøj nok til de nødvendigste behov. Et godt mål er at have et års forbrug af disse nødvendigheder. I nogle lande er det ulovligt at samle forråd af mad, og nogle medlemmer har hverken penge eller plads til et års forråd. I sådanne tilfælde må vi bare gøre, hvad vi kan. Vi kan forberede os ved at lære at fremstille de grundlæggende fødekilder og at sy eller reparere tøj.

Joy og Jeff Young erfarede betydningen af at have de nødvendige ressourcer, da de måtte igennem 14 måneders arbejdsløshed. »Gennem hele vores ægteskab,« forklarer Joy, »har vi søgt at følge profetens råd om at være beredt på det uventede. Vi havde opbygget et forråd … Jeg var også taknemlig for, at jeg havde udviklet mine evner som husmor.«

Joy og Jeff støttede hinanden og stolede meget på Herren. »Jeg opdagede, at det er umuligt at oplagre åndelig styrke,« siger Joy. »Selv om jeg havde en stærk grundvold i evangeliet, måtte jeg *dagligt* bede og læse i skrifterne for at bevare min tro« (»Surviving Unemployment,« *Ensign*, februar 1991, s. 42, 44).

Vi er bedre beredt rent følelsesmæssigt og socialt, hvis vi har gode forhold til familie og venner. Men frem for alt bør vi have den åndelige styrke, som kommer af dagligt at leve retfærdigt. Vores profeter har forsikret os om, »at et folk, der er beredt ved lydighed mod Guds bud, ikke behøver at frygte« (Brev fra Det Første Præsidentskab, dateret 24. juni 1988). □

ILLUSTRERET AF JUSTIN KUNZ

En kærlighedsgerning

Præsident Gordon B. Hinckley har ofte talt om den glæde, som familier opnår gennem Jesu Kristi evangelium. Den glæde er ikke kun for familier her på jorden. »Hvilken vidunderlig åbenbaring det dog er,« har præsident Hinckley sagt, »at vi har mulighed for at komme til Herrens hus og blive døbt for dem, der ikke har fået udført denne frelsende ordinance i deres levetid« (»Den levende profets ord,« *Liahona*, juni 2000, s. 16). ❦ I de følgende beretninger får vi et glimt af den glæde, som opleves af dem, der har modtaget evangeliets ordinancer og som nu skænker evangeliets velsignelser til deres forfædre. Deres indsats er i sandhed en kærlighedsgerning.

Elias' ånd

Marco Antonio Panés Spano

Der skete noget under en lektion om Mormons Bog for mange år siden, som fik stor betydning for mit liv. Vores lærer, bror Fernando Aguilar, fortalte os om noget, som var sket for hans far, Santiago Aguilar II, der havde gjort en stor indsats for at finde genealogiske oplysninger om sin slægt. Han havde indsendt mange navne fra familien til ordinancer i templet. Men i en gren af familien stoppede alle oplysninger ved hans bedstemor. Trods mange rejser og vedvarende slægtsforskning havde han ikke været i stand til at finde de nødvendige oplysninger om hende. Men Ånden fortalte ham, at det var vigtigt at blive ved med at søge.

Bror Fernando Aguilar, der i dag er deltidskoordinator for Kirkens Uddannelsessystem i Chile, erindrer: «En dag fik min far en tilskyndelse til, at han skulle vende tilbage til en landsby, der ligger 90 km øst for byen Osorno – omtrent 500 km fra hans hjem i Talcahuano – skønt han for nylig havde besøgt vores familie der og fået slægtshistoriske oplysninger. Han kunne ikke se nogen grund til at vende tilbage, men han kunne ikke ryste tilskyndelsen af sig. Så med en bøn om vejledning vendte han tilbage til landsbyen. Da vores slægtninge så ham, blev de meget forbavsede over at se ham igen så hurtigt, og de forsikrede ham om, at de allerede havde givet ham alle de slægtshistoriske oplysninger, som de havde. Han forklarede bare, at han havde følt, at det var vigtigt, at han vendte tilbage, men han vidste ikke hvorfor.

»Men min far tilbragte den følgende dag med at søge yderligere

På den tomme grund fandt han et gulnet, snavset stykke papir. Det var hans bedsteforældres vielsesattest.

ILLUSTRERET AF BRIAN CALL

oplysninger – uden held. Da han efter en trættende dag var på vej hen til en onkels hjem, følte han sig tilskyndet til at gå en anden vej. Min far fulgte tilskyndelsen, selv om han ikke vidste, hvor han gik hen eller hvorfor. Vejen førte ham til en stor, tom grund, som var fyldt med skrald, og han følte en stærk indskydelse til at skrå over den grund.

Da han var trådt ind på grunden, stoppede han pludselig op og begyndte at se sig omkring, idet han søgte efter grunden til at befinde sig her, så langt hjemmefra. Da han kiggede ned på jorden, fik han øje på et gulnet, snavset stykke papir og samlede det op. Da han havde børstet snavset af det, genkendte han det som sine bedsteforældres vielsesattest, som indeholdt de navne og andre slægtsoplysninger, som han havde ledt efter. Denne attest var den nøgle, som han behøvede for at få udført tempelordinancer for vores forfædre.«

Da bror Aguilar havde fortalt historien, trak han vielsesattesten, som var beklædt med plastic, op af lommen. Han lod den gå rundt, så vi alle sammen kunne se den. Ingen af os kunne sige noget, vi var overmandet af følelserne.

Så bar han sit vidnesbyrd og fortalte os, at Elias' ånd stadig tilskyndte hans familie. Han sagde, at Elias' ånd gives til dem, der beder om den, og at vi skulle stræbe oprigtigt efter at modtage den.

Siden den dag har jeg arbejdet med slægtsforskning og har fuldført nogle generationer af min slægtshistorie. Mange gange har jeg oplevet Helligåndens tilskyndelser i mit arbejde. Mine oplevelser har måske ikke været så dramatiske, som den bror Aguilar fortalte om, men jeg har erfaret, at enhver af os kan modtage Åndens vejledning, når vi søger efter vores slægt.

Glæde ved livet

Igor Burcev

I juni 1991 flyttede min hustru, Alla, vores søn, Alex, og jeg fra Hviderusland i det tidligere Sovjetunionen til Danmark. Mit arbejde som narkoselæge gav mig et stærkt ønske om at forbedre mit engelsk, så jeg meldte mig til et engelskkursus, som blev afholdt af to søstermissionærer, der tjente i Den Danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Jeg opdagede snart, at jeg havde lyst til at lære mere end bare engelsk. Jeg havde først hørt om Jesus Kristus, da den sovjetiske regering havde ophævet forbudet mod religion under den forbløffende periode i Sovjets historie, som blev kaldt *glasnost*. Men jeg følte mig ikke tryg ved de ritualer, som udførtes af den der fremherskende kirke, så derfor havde jeg ikke gjort mere ved sagen.

Missionærerne var anderledes. Deres venlighed syntes at varme mit hjerte, og da de lærte os, at »mennesket er til for at kunne nyde glæde« (2 Nephi 2:25), begejstredes jeg helt ind i marven af mine knogler. Jeg kunne kun huske to andre tilfælde i mit liv, hvor jeg havde følt glæde, nemlig den dag, jeg blev gift med Alla, og den dag, hvor Alex blev født. Nu kunne jeg faktisk se glæden stråle ud af ansigtet på missionærerne, mens de underviste mig om evangeliet.

De andre missionærer og medlemmer, som Alla og jeg traf, bekræftede vores første indtryk. »Hvis så vidunderlige mennesker er medlemmer af denne kirke,« sagde jeg til Alla, »så er det her den sande Kirke!«

Alla og jeg blev døbt i august 1991. Vi oplevede den varme følelse i hjertet, som jo ledsager Helligåndens gave. Det havde en rensende virkning på vores krop og sjæl, og vi mente ikke, at vi kunne blive lykkeligere. Men vi tog fejl. Det var kun begyndelsen. Ved hvert eneste møde i Kirken vendte de følelser, som vi havde oplevet ved dåben, tilbage. Vi er blevet mere rolige, tålmodige og venlige. Vi stræber efter at følge Jesu Kristi fuldkomne eksempel, selv om det til tider kan være svært.

I juli 1993 blev Alla, Alex og jeg beseglet til hinanden som familie i templet i Stockholm. Da vi knælede ved alteret i templet, omgivet af venner, deriblandt Reid og Donna Johnson, som var tempelpræsidentpar, fyldtes vi atter af den varme, vi havde oplevet ved vores omven-

Alla og jeg blev døbt i august 1991, og vi troede ikke, at vi kunne blive lykkeligere. Men det var kun begyndelsen. I juli 1993 blev Alla, Alex og jeg beseglet til hinanden i templet i Stockholm

delse. Vi havde været som frysende, våde, ynkelige, fortabte killinger; men i Kirken har vi fundet husly, varme og næring. Evangeliet har åbnet vores frosne hjerter og lukkede øjne, så vi kan se sandheden og vise kærlighed.

Vi tilbragte en uge i templet, hvor vi udførte stedfortrædende arbejde blandt andet for Allas afdøde bedsteforældre, og vi erfarede, at vi stadig har meget arbejde at udføre i templet. Den glæde, som vi føler ved at være medlemmer af Kristi Kirke, har endnu ikke toppet. Desto længere vi tjener i Kirken, jo større glæde synes vi at opleve. Det har været en uventet og vidunderlig overraskelse at lære den sande glæde at kende.

Der er nu gået en del år siden vores omvendelse, og vi har oplevet mange vanskeligheder. Meget af den styrke, der har løftet os over disse vanskeligheder, er kommet fra det eksempel, som Kirkens medlemmer viser – medlemmer, der stræber efter at følge Jesu Kristi eksempel.

Da Herren åbnede mine øjne

Tayo M. Tuason

Sikke en vidunderlig historie, tænkte jeg, da jeg holdt en pause og kiggede op fra mine skrifter. Jeg havde lige læst i Anden Kongebog kapitel 6 om profeten Elisa.

Israel var i krig mod aramæerne, og aramæerkongen sendte en hær til byen Dotan for at fange Elisa. Da Elisas tjener så, at Dotan var omringet af aramæernes hær, råbte han: »Ak, herre, hvad skal vi gøre?« (vers 15).

»Frygt ikke,« beroligede Elisa ham, »der er flere på vores side end på deres« (vers 16). Elisa bad Herren om at åbne den skræmte tjeners øjne. På dramatisk vis blev tjenerens åndelige øjne åbnet, og han så, at bjerget, som de stod på, »var fuldt af ildheste og ildvogne« (vers 17).

Jeg understregede hurtigt versene. Jeg elskede denne beretning og blev ved med at tænke på den. Faktisk håbede jeg på at opleve noget lignende selv. Jeg var i gang med at udføre min slægtsforskning og havde haft mange problemer med at finde oplysninger. De færreste af mine slægtninge kunne huske noget om vores forfædre, og mange af de optegnelser, som rummede oplysninger om dåb, vielser og begravelser var blevet ødelagt under bombardementerne af Filippinerne under den anden verdenskrig.

Men jeg holdt ud og ventede en stor og dramatisk manifestation. Jeg havde hørt mange beretninger om folk, der udførte slægtsforskning og tempelordinancer, som fik guddommelig hjælp gennem drømme eller andre hellige oplevelser og derved fandt de oplysninger, de søgte.

Men jeg havde ikke nogen dramatiske oplevelser, mens jeg granskede gamle optegnelser og besøgte kirkegårde. Jeg modtog ingen drømme. Jeg fik ingen besøg fra åndeverdenen. Men alligevel blev der banet vej for mig. Engang havde en anden besøgende efterladt en mikrofilm fremme på det lokale slægtshistoriske bibliotek. Da jeg så på den, opdagede jeg, at den indeholdt en folketælling fra 1900-tallet fra min hjemby. Til min glæde opdagede jeg, at optegnelsen rummede lister over hele familier med fødsels- og dødsdatoer og stillingsbetegnelser.

Ved hjælp af denne mikrofilm tilbragte jeg flere uger med at rekonstruere slægtsforhold. Til sidst fandt jeg seks generationer på min fars side af familien. Jeg var jublende lykkelig og viste mit fund til en af mine slægtninge. »Du er kun halvt så gammel som jeg,« sagde hun forbløffet, »og du ved mere om min bedstefar, end jeg gør!«

Men jeg stod over for endnu en udfordring, for jeg havde kun få oplysninger om min mors familie. Hendes forældre bor på en ø langt sydpå, mange kilometer borte, og jeg havde ikke råd til at rejse derned.

Så en dag overraskede min mor mig ved at sige: »Bedstefar vil have, at vi alle sammen skal komme hjem til en familiesammenkomst.«

»Hvornår?« spurgte jeg glad.

»Så hurtigt som muligt.«

Heldigvis skaffede vi penge nok til vores flybilletter. Ved denne familiesammenkomst fik jeg indsamlet mange oplysninger fra min mors familie, og jeg indsendte straks 86 navne på mine forfædre til templet i Manila. Min samling af navne er meget beskeden sammenlignet med andres, men jeg var meget glad for den.

En dejlig februarmorgen tog jeg til templet i Manila og blev døbt for den ene forfader efter den anden. Da jeg

stod i dåbsbassinet, håbede jeg hele tiden på, at jeg ville kunne se mine forfædre eller høre deres stemmer. Jeg vendte tilbage til templet de følgende dage for at fuldføre ordinancerne og ventede stadig at få en fantastisk tilkendegivelse. Jeg troede også, at jeg måske ville drømme om mine forfædre. Eller måske ville mine slægtninge, som ikke var medlemmer af Kirken, blive blødgjort, så de ville høre mere om min slægtsforskning. Måske ville de endda blive omvendt.

Jeg oplevede ikke nogen dramatiske tilkendegivelser, mens jeg granskede gamle optegnelser og besøgte kirkegårde. Jeg havde ingen drømme. Jeg fik ingen besøg fra åndeverdenen. Men dog blev vejen banet for mig.

Men intet af det skete. Dagene gik, som de nu engang gør. Jeg blev urolig og spurgte mig selv: *Hvor er Herrens velsignelser? Hvor er de velsignelser, som han har lovet dem, der er med til at forløse de døde?*

Jeg vendte tilbage til templet nogle aftener senere for at deltage i en begavelsessession. Mens jeg var der, kiggede jeg ned i dåbsbassinets stille vand. Og pludselig indså jeg noget, som jeg havde overset: *Var det privilegium at blive døbt for mine forfædre ikke en velsignelse i sig selv?* Jeg tænkte på alle de værdifulde optegnelser, som jeg havde fundet under min slægtsforskning. *Havde Herren ikke banet vejen for mig? Havde jeg ikke været i stand til at udføre meget mere, end jeg havde regnet med?*

Så kom jeg i tanke om skriftstedet fra Det Gamle Testamente. Elisas tjeners øjne blev åbnet, og han så Herrens hærskare. Herren åbnede mine øjne og gav mig en forståelse af de velsignelser, som jeg havde modtaget. Da jeg forlod templet den aften, følte jeg kun taknemlighed.

Jeg havde erfaret, at når vi åbner vores åndelige øjne, så ser vi, at velsignelser ikke behøver at være dramatiske. Vi ser og er taknemlige for de enkle tilkendegivelser af Herrens kærlighed. Til tider glemmer jeg det, men så opsender jeg samme bøn som Elisa: »Herre, åbn mine øjne, så jeg kan se!« □

FIND INDRE FRED

ILLUSTRERET AF PAR GERBER; MODELFOTO: JED CLARK, WARREN LUCH OG JOHN LUKE

Præsident David O. McKay (1873–1970) sagde, at vi har en »tosidet natur – den ene har med det jordiske liv at gøre, den anden det åndelige liv, det, der har med vores guddommelige natur at gøre … Hvorvidt et menneske forbliver … tilfreds med det … som verden byder på og giver efter for sine lyster og lidenskabers krav og glider længere og længere ned i nydelsens verden, eller hvorvidt han ved selvbeherskelse hæver sig mod intellektuelle, moralske og åndelige glæder afhænger af de valg, som han træffer hver dag, nej, hver time af sit liv« (Conference Report, april 1967, s. 7).

Skønt de valg, vi træffer, afgør vores kurs, kan vi vælge at ændre kurs ved at omvende os fra vores synder. Når vi ændrer vores kurs og søger tilgivelse, gør Frelserens uendelige forsoning det muligt for os at føle fred. En læser fortæller om, hvordan hun fandt Herrens fred:

»Jeg er en ung kvinde på 17 år. Jeg blev døbt, da jeg var 11. Da jeg blev 14, begyndte jeg at gå ud med en dreng, som ikke var medlem af Kirken, og jeg blev inaktiv. Jeg gjorde noget, der var forkert, og jeg følte mig beskidt. Jeg kunne ikke tilgive mig selv, og jeg troede heller ikke, at Herren kunne tilgive mig.

En dag fik jeg øje på to missionærer. Af en eller anden grund følte jeg trang til at bede igen. Jeg gik hjem og bad til min himmelske Fader. Så fandt jeg mit eksemplar af Mormons Bog frem og begyndte at læse. Den søndag gik jeg i kirke og hørte en af missionærerne bære sit vidnesbyrd. Hans ord fyldte mig med et ønske om at opnå et ægte vidnesbyrd.

Mens jeg bad, læste skrifterne og fastede, fandt jeg ud af, at evangeliet er sandt, og jeg fyldtes med sorg over det, som jeg havde gjort. Jeg fortalt min grenspræsident det hele. Jeg skammede mig så meget, at det føltes, som om mit hjerte var knust. Han indkaldte til disciplinærråd, og jeg blev udelukket af fællesskabet.

En aften læste jeg om Almas omvendelse i Alma 36:15–21. Jeg fik tårer i øjnene. Jeg knælede ned og sagde: ›Herre, befri mig fra mine synder, som du gjorde med Alma. Jeg ved, at du kan tilgive mine synder ved Jesu Kristi forsonende blods kraft.‹ I det øjeblik følte jeg en stor kraft i min krop. Midt i tårerne bredte et glædessmil sig på mit ansigt. Ligesom Alma følte jeg overordentlig stor glæde.

Da jeg atter blev optaget i fællesskabet, kaldte grenspræsidenten mig som sekretær i Unge Piger, grenens musikleder og primarylærerinde. Jeg ved, at Jesus Kristus har sonet for vores synder og ønsker, at vi skal omvende os og vende tilbage til ham.« ☐

Denne artikel er den første i en ny serie i Liahona. *»Linje på linje« behandler nogle af evangeliets grundlæggende lærdomme og principper. Hvis du kunne tænke dig, at* Liahona *skulle behandle et bestemt emne, eller hvis du har en beretning, som du gerne vil dele med os, så skriv endelig til os. Skriv også, hvis du har glæde af denne serie. Lad os vide, hvilke artikler i tidsskriftet, som betyder mest for dig. Se vores adresse og e-mailadresse på side 1.*

Pas på fristelsen til at vende jer bort fra noget godt. Hvis det var rigtigt, da I bad angående det og satte jeres lid til det, så er det også rigtigt nu.

»Kast altså ikke jeres frimodighed bort«

Ældste Jeffrey R. Holland
De Tolv Apostles Kvorum

Vi lærer noget af beretningen om profeten Joseph Smiths første åbenbaring, som næsten alle sidste dages hellige har oplevet eller snart får lov at opleve. Det er den enkle og meget alvorlige sandhed, at før store øjeblikke, i særdeleshed før store åndelige øjeblikke, kan vi møde trængsler, modgang og mørke. Livet har nogle af den slags øjeblikke til os, og til tider kommer de, netop som vi nærmer os en vigtig beslutning eller et betydningsfuldt skridt i vort liv.

I den vidunderlige beretning, som vi læser alt for sjældent, sagde Joseph, at han knap var begyndt at bede, før han følte, at en forbløffende stærk magt greb ham. »Tæt mørke,« som han beskrev det, samlede sig om ham og syntes at true med at tilintetgøre ham. Men han opbød al sin kraft og anråbte Gud om at udfri ham af denne fjendes magt, og da han gjorde det, dalede en lyssøjle lysere end middagssolen langsomt ned, indtil den hvilede på ham. I det selv samme øjeblik lyssøjlen viste sig, fandt han sig befriet fra den ødelæggende kraft, som havde holdt ham fanget. Det, der derefter fulgte, er den største åbenbaring, siden de begivenheder, der udspandt sig i forbindelse med korsfæstelsen, opstandelsen og Kristi himmelfart i tidernes midte. Faderen og Sønnen viste sig for Joseph Smith, og tidernes fyldes uddeling var begyndt.[1]

De færreste af os har brug for flere påmindelser, end vi allerede har fået, om at der er en, som er indbegrebet af »modsætning i alle ting«, at »en Guds engel faldt fra himlen« og derved blev »ulyksalig for evigt«. Hvilken uhyggelig skæbne! Fordi det er Lucifers skæbne, »søgte han også at gøre den hele menneskeslægt ulykke,« belærer Lehis os om.[2]

DEN FØRSTE ÅBENBARING, AF LIZ LEMON; FOTO: STEVE BUNDERSON

»Ved at påkalde Gud [fik Moses kraft], og han befalede og sagde: Vig bort fra mig, Satan! thi denne ene Gud, som er herlighedens Gud, vil jeg alene tilbede.«

KAMPEN FORTSÆTTER

Man kunne skrive en hel artikel om emnet djævelens stærke, forudgående og afventende modstand mod meget af det gode, som Gud har i vente til os. Men jeg vil gå videre fra den betragtning til en anden sandhed, som vi måske ikke så let bemærker. Det er en lektion, der med et udtryk fra sportsverden, lærer os, at »det ikke er forbi, før kampen er fløjtet af«. Det er en påmindelse om, at kampen fortsætter. Vi må desværre ikke tro, at Satan er slået efter det første stærke gennembrud, som på så dramatisk vis bragte os lyset og førte os fremad.

For at tydeliggøre det, som jeg vil frem til, vil jeg citere endnu et skriftsted, ja, faktisk endnu et syn. Som I nok husker, begynder Mose Bog med, at han bliver ført op på »et overordentligt højt bjerg«, hvor, som der står i skriften, »han så Gud ansigt til ansigt og talte

MALERI AF JOSEPH BRICKEY

med ham, og Guds herlighed var over Moses«. Det, der så fulgte, var det, der sker med profeter, der føres op på et højt bjerg. Herren sagde til Moses: »... jeg vil vise dig mine hænders gerning ... Og det skete, at Moses så og ... beskuede jorden, ja, hele jorden, og der var ikke nogen del deraf, som han ikke så, thi han opfattede den ved Guds Ånd. Han så også dens indbyggere, og der var ikke en eneste sjæl, som han ikke så.«[3]

Det var en fantastisk oplevelse set udfra enhver målestok. Det er en af historiens store åbenbaringer. Den hører til blandt de største beretninger, som vi har om nogen profets oplevelser med Guddommen.

Men Moses' budskab til jer i dag er: Sænk ikke paraderne. Lad være med at antage, at en stor åbenbaring, et vidunderligt, oplysende øjeblik eller begyndelsen på en inspireret vej er afslutningen på det hele. Husk, det er ikke forbi, før kampen er fløjtet af.

Det, der derefter overgik Moses, *efter* at han havde haft sin åbenbaring, ville være fjollet, hvis det ikke netop er så farligt og typisk. Lucifer viser sig – i et forsøg på at fortsætte sin modstand, i sin uafvigelige kamp for hele tiden at slå til – og råber i vrede og foragt, efter at Gud selv har vist sig for profeten: »Moses ... tilbed mig.« Men den køber Moses ikke. Han har lige set den ægte vare, og i sammenligning med det virker denne opvisning ret ynkelig.

»... Moses så på Satan og sagde: Hvem er du? ... hvor er din herlighed, at jeg skulle tilbede dig?

Thi se, jeg havde ikke kunnet skue Gud, om ikke hans herlighed var kommet over mig ... Men dig kan jeg se som et naturligt menneske ...

... hvor ellers er din herlighed, thi for mig er den mørke. Jeg kan skelne mellem dig og Gud ...

Vig bort, Satan; bedrag mig ikke.«

Skriften beskriver så en reaktion, som er både ynkelig og skræmmende:

»Da nu Moses havde sagt disse ord, råbte Satan med høj røst, og rasede på jorden og befalede og sagde: Jeg er den Enbårne, tilbed mig.

Og det skete, at Moses begyndte at frygte såre, og han begyndte at frygte, så han helvedes bitterhed. Ikke desto mindre fik han kraft og styrke ved at påkalde Gud [ligesom Joseph Smith], og han befalede og sagde: Vig bort fra mig, Satan! thi denne ene Gud, som er herlighedens Gud, vil jeg alene tilbede.

Nu begyndte Satan at skælve, og jorden rystede ...

Og det skete, at Satan begyndte at råbe med høj røst, med gråd og jammer og tænders gnidsel; og han veg endda bort,«[4] altid for at vende tilbage, men altid for at blive besejret af herlighedens Gud – altid.

VIG IKKE TILBAGE

Jeg vil gerne opmuntre enhver af os med hensyn til den modstand, som så ofte følger efter at oplyste beslutninger er blevet truffet, efter stunder med åbenbaring og overbevisning, som har givet os en fred og en vished, som vi aldrig troede, at vi skulle miste. I sit brev til hebræerne opmuntrede apostlen Paulus de nye medlemmer, som lige havde sluttet sig til Kirken, og som uden tvivl havde haft åndelige oplevelser og modtaget vidnesbyrdets rene lys, blot for at opdage, at deres trængsler ikke var forbi, men at nogle af dem først lige var begyndt.

Paulus talte indtrængende til disse nye medlemmer, ligesom præsident Gordon B. Hinckley taler indtrængende til nye medlemmer i dag. Vi mindes om, at man ikke kan lade sig rekruttere til et slag af så evigtvarende betydning og evige konsekvenser uden at vide, at det bliver en kamp – en god kamp, en sejrrig kamp, men dog en kamp. Paulus siger til dem, der troede, at et nyt vidnesbyrd, en personlig overbevisning og en åndelig dåbsoplevelse ville bringe dem uden for problemernes rækkevidde – til disse siger han: »Husk den første tid, *da I efter at være blevet oplyst* udstod megen kamp og lidelse.« Så følger dette fantastiske råd, som er selve kernen i mit budskab til jer:

»*Kast altså ikke jeres frimodighed bort*, den bærer en stor løn i sig.

For I har brug for udholdenhed, så I kan gøre Guds vilje og få det, som han har lovet ...

… men viger han tilbage fra det, har min sjæl ikke behag i ham.

Men vi hører ikke til dem, der viger tilbage, så vi fortabes.«[5]

I sidste dages hellig sprogbrug svarer det til at sige: Selvfølgelig er det hårdt – inden du slutter dig til Kirken, mens du slutter dig til den og når du har sluttet dig til den. Sådan har det altid været, siger Paulus, men vig ikke tilbage. Gå ikke i panik eller flygt. Kast ikke frimodigheden bort. Glem ikke det, du engang følte. Mistro ikke de oplevelser, du har haft. Den udholdenhed var det, der reddede Moses og Joseph Smith, da den onde angreb dem, og det er det, der vil redde jer.

Jeg vil tro, at enhver hjemvendt missionær og sandsynligvis enhver, der er omvendt til Kirken, som læser disse ord, ved præcis, hvad jeg taler om. Aflyste undervisningsaftaler, eksemplarer af Mormons Bog, der er sat uden for i en plasticpose, dåbsdatoer, der ikke blev til noget. Og sådan fortsætter det gennem undervisningsperioden, gennem forpligtelser og dåben, gennem de første uger og måneder i Kirken, og mere eller mindre altid – i det mindste ville den onde blive ved altid, hvis han mente at se en svækkelse i din beslutsomhed, en revne i din rustning.

I sit brev til hebræerne opmuntrede apostlen Paulus de nye medlemmer, som uden tvivl havde haft åndelige oplevelser, blot for siden at opdage, at deres trængsler ikke var endt, men nogle af dem skulle først lige til at begynde.

Denne modgang dukker op næsten overalt, hvor der er sket noget godt. Det kan ske, når man er i gang med sin uddannelse. Den kan slå til efter din første måned i missionsmarken. Den slår helt sikkert til i kærlighed og i ægteskabet. Den kan dukke op i situationer, der har med familie, Kirke, kaldelse eller karriere at gøre.

Når der skal træffes en vigtig beslutning, er der mange overvejelser at gøre sig, men når man engang er blevet oplyst, skal man vare sig for fristelsen til at vige tilbage fra noget godt. Hvis det var rigtigt, da I bad angående det og satte jeres lid til det, så er det også rigtigt nu. Giv ikke op, når presset øges. Giv slet ikke efter for det væsen, som er opsat på at knuse jeres lykke. Se tvivlen i øjnene. Lær at styre jeres frygt. »Kast altså ikke jeres frimodighed bort.« Hold kursen og se livets skønhed udbrede sig for jeres blik.

ÅBENBARINGENS ÅND

Som en hjælp til at finde vej gennem disse oplevelser, disse vigtige tidspunkter i vores liv, vil jeg trække på et andet skriftsted om Moses. Det blev givet i denne uddelings første dage, da der var brug for åbenbaring, da en korrekt kurs skulle fastlægges og fastholdes.

De fleste sidste dages hellige kender formlen for åbenbaring, som findes i afsnit 9 i Lære og Pagter – de vers, der taler om at udtænke det i sit sind og om Herrens løfte om at be- eller afkræfte det. Det, som de færreste af os læser i forbindelse med dette, er det afsnit, som går forud, nemlig afsnit 8.

I den åbenbaring har Herren sagt: »Ja, se, jeg vil tale til dig i din sjæl og i dit hjerte gennem den Helligånd, der skal komme over dig, og som skal bo i dit hjerte.« Jeg elsker den kombination af sind og hjerte. Gud vil undervise os med fornuft og åbenbaring – kombinationen af sind og hjerte – gennem Helligånden. »Se,« fortsætter han, »*dette er åbenbaringens Ånd, den Ånd, ved hvilken Moses førte Israels børn gennem Det Røde Hav på tør bund.*«[6]

Hvorfor bruger Herren overgangen over Det Røde Hav som et klassisk eksempel på »åbenbaringens Ånd«? Hvorfor anvendte han ikke den første åbenbaring? Eller det eksempel fra Mose Bog, som vi lige har brugt?

APOSTLEN PAULUS SKRIVER, AF ROBERT T. BARRETT

Eller Jareds broders syn? Tja, han kunne have brugt et hvilket som helst af dem, men det gjorde han ikke. Her havde han en anden hensigt i tankerne.

Vi betragter som regel åbenbaring som en strøm af oplysninger. Men det er for snæver en definition på åbenbaring. Tillad mig at forklare, hvordan afsnit 8 øger vores forståelse, især i lyset af den »kamp og lidelse«, som vi har drøftet.

Åbenbaringer er næsten altid kommet som svar på et spørgsmål, som regel et vigtigt spørgsmål. I sager af stor betydning er det næppe sandsynligt, at I modtager dem, medmindre I ønsker dem brændende, trofast og ydmygt.

SPØRGSMÅL GÅR OFTE FORUD FOR ÅBENBARING

For det første er åbenbaringer næsten altid kommet som svar på et spørgsmål, som regel et vigtigt spørgsmål – ikke altid, men for det meste. Set i det lys bringer åbenbaring oplysninger, men det er oplysninger, som er bydende nødvendige, særlige oplysninger. Moses' udfordring bestod i at finde ud af, hvordan han skulle føre sig selv og israelitterne ud af den frygtelige kattepine, de stod i. Han havde brug for oplysninger, som kunne vise ham, hvad han skulle gøre, men det var ikke noget ligegyldigt, han bad om. Det var bogstavelig talt et spørgsmål om liv og død i dette tilfælde.

I får også brug for oplysninger, men i sager af stor betydning er det næppe sandsynligt, at I modtager dem,

medmindre I ønsker dem brændende, trofast og ydmygt. Moroni kalder det at søge med »fast forsæt«.[7] Hvis I kan søge på den måde og forblive i den tilstand, vil den onde ikke kunne stille meget op, som vil kunne lokke jer væk fra retfærdighedens vej. I vil kunne holde ud, trods alle angreb og lidelser, fordi I har betalt prisen for ægte overbevisning.

Ligesom i tilfældet med Moses' syn kan der bagefter opstå tvivl og forvirring, men det vil blegne, når I sammenligner det med den ægte vare. *Husk på den ægte vare*. Husk på, hvor inderligt I har haft brug for hjælp før i tiden og fået den. Det Røde Hav åbner sig for den, der oprigtigt søger åbenbaring. Djævelen har magt til at spærre vejen, at samle faraos styrker og genere os helt hen til vandkanten, men han kan ikke efterligne den ægte vare. Han kan ikke sejre, hvis vi ønsker det anderledes. Hvis vi opbyder al vor kraft, vil lyset vende tilbage, mørket må atter vige, og vi vil være i sikkerhed. Det er den første lektie, vi kan drage af overgangen over Det Røde Hav ved åbenbaringens Ånd.

FRYGT IKKE

Lektie nummer to knytter sig til den. Det er den kendsgerning, at når det gælder processen for åbenbaring og vigtige beslutninger, spiller frygten en nedbrydende, ja, til tider handlingslammende rolle. Til Oliver Cowdery, der gik glip af sit livs chance, fordi han ikke greb chancen, mens den var der, sagde Herren: »... du ... vedblev [ikke], som du havde begyndt.« Lyder det bekendt for dem, der er blevet oplyst, men som siden er bukket under for frygt og tvivl? »... dog er det ikke formålstjenligt, at du oversætter nu,« sagde Herren i en tone, der må have gjort Oliver bedrøvet. »Se, det var formålstjenligt, da du begyndte, *men du frygtede*, og tiden er forpasset, og det er ikke mere formålstjenligt.«[8]

Når I har modtaget budskabet, når I har betalt prisen for at føle hans kærlighed og høre Herrens ord, så gå fremad. Frygt ikke, tøv ikke, knib ikke udenom, muk ikke.

Alle løber en risiko for at blive bange. Et kort øjeblik under Moses' konfrontation med djævelen, »begyndte [han] at frygte såre, og da han begyndte at frygte, så han helvedes bitterhed.«[9] Det er på det tidspunkt, man ser det – når man er bange.

Det var lige netop det problem, som israelitterne stod over for ved bredden af Det Røde Hav, og det har altafgørende betydning for jeres beslutning om at holde fast, når I engang er blevet oplyst. Skriften siger: »Farao kom nærmere, og da israelitterne fik øje på egypterne og så, at de var på vej efter dem, blev de meget bange.« Nogle (som dem Paulus beskrev tidligere) sagde noget i stil med dette: »Lad os vende om. Det er ikke det værd. Vi må have taget fejl. Det var sikkert ikke den rette ånd, der sagde, at vi skulle forlade Egypten.« Det, de faktisk sagde til Moses, var: »Hvad er det, du har gjort imod os ved at føre os ud af Egypten? ... Vi vil hellere trælle for egypterne end dø i ørkenen.«[10] Og her må jeg spørge: »Hvad med det, der allerede var sket? Hvad med de mirakler, der førte jer herud? Hvad med frøerne og myggene? Hvad med staven og slangen, floden og blodet? Hvad med haglene, græshopperne, ilden og de førstefødte sønner?«

Hvor glemmer vi dog hurtigt. Det ville *ikke* have været bedre at blive og trælle for egypterne, og det er *ikke* bedre at blive uden for Kirken, eller at udskyde ægteskabet, eller at afvise en missionærkaldelse eller en anden kaldelse i Kirken og så videre og så videre. Selvfølgelig bliver vores tro sat på prøve, mens vi kæmper med tvivl og frygt. Nogle

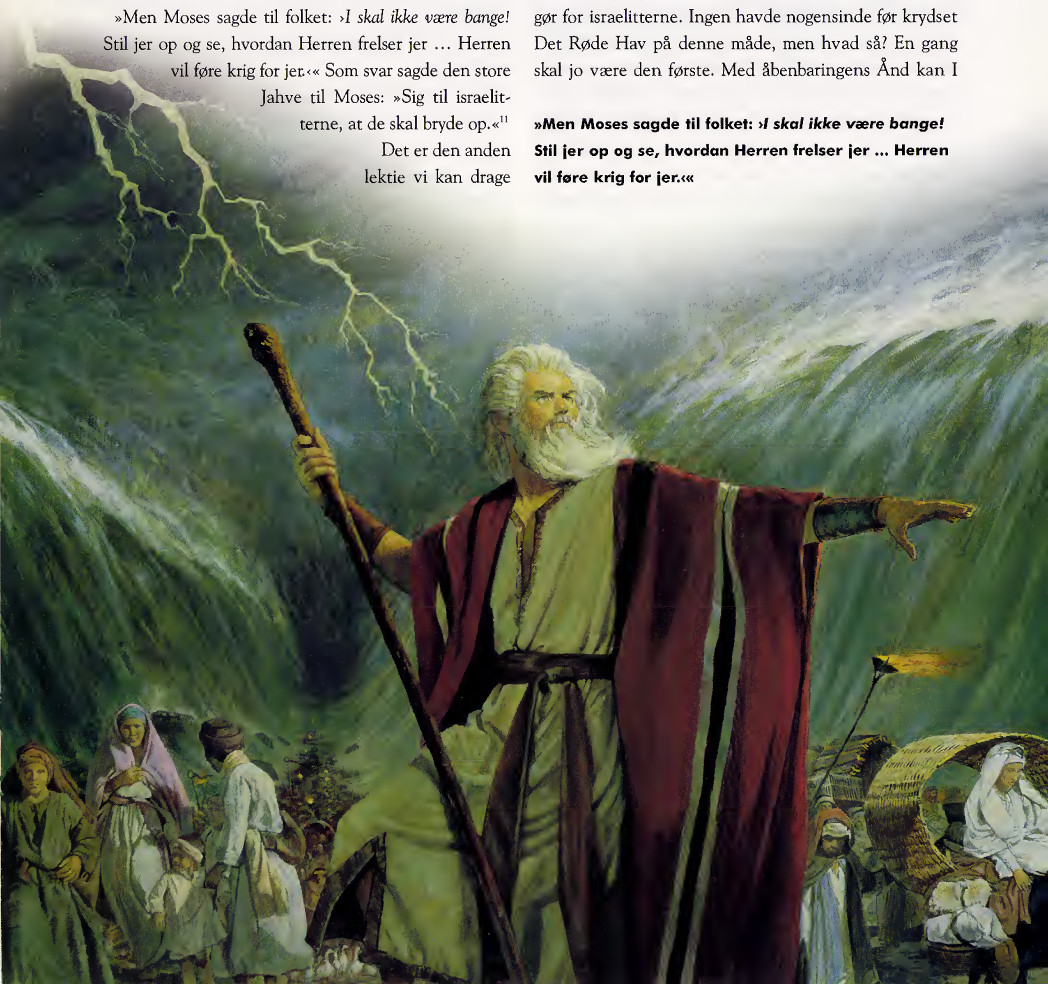
MOSES DELER DET RØDE HAV, AF ROBERT T. BARRETT

dage føres vi mirakuløst ud af Egypten – tilsyneladende frie, tilsyneladende på vej – blot for at støde på endnu en hindring, som alt det vand, der ligger foran os. Det er i de situationer, at vi må modstå fristelsen til at gå i panik og give op. Det er i de situationer, at frygt vil være djævelens stærkeste våben imod os.

»Men Moses sagde til folket: ›*I skal ikke være bange!* Stil jer op og se, hvordan Herren frelser jer ... Herren vil føre krig for jer.‹« Som svar sagde den store Jahve til Moses: »Sig til israelitterne, at de skal bryde op.«[11]

Det er den anden lektie vi kan drage angående åbenbaringens Ånd. Når I har modtaget budskabet, når I har betalt prisen for at føle hans kærlighed og høre Herrens ord, så gå fremad. Frygt ikke, tøv ikke, knib ikke udenom, muk ikke. Måske må I, som Alma på vej til Ammonihah[12], finde en rute, der fører en usædvanlig vej, men det er jo netop det, som Herren her gør for israelitterne. Ingen havde nogensinde før krydset Det Røde Hav på denne måde, men hvad så? En gang skal jo være den første. Med åbenbaringens Ånd kan I

»Men Moses sagde til folket: ›*I skal ikke være bange!* Stil jer op og se, hvordan Herren frelser jer ... Herren vil føre krig for jer.‹«

feje jeres frygt bort og vade ud med begge ben. Som Joseph Smith sagde: »Brødre [og søstre], skal vi ikke gå fremad for denne store sag? Gå fremad og ikke tilbage. Frisk mod, brødre, og fremad til sejr!«[13]

GUD VIL HJÆLPE OS

Den tredje lektie, som vi kan drage af Herrens åbenbarings Ånd i forbindelse med overgangen over Det Røde Hav, er, at sammen med den oplysende åbenbaring, som viser os på vej mod en retfærdige hensigt eller pligt, vil Gud også give os midlerne og kraften til at opnå den hensigt. Stol på den evige sandhed. Hvis Gud har sagt dig, at noget er rigtigt, hvis noget virkelig er sandt for dig, så vil han gøre det muligt for dig at opnå det. Det gælder både i forbindelse med at blive medlem af Kirken eller at opdrage børn, at drage på mission, eller hundredvis af andre værdige mål her i tilværelsen. Husk på, hvad Frelseren sagde til profeten Joseph Smith i den hellige lund. Hvad var problemet i 1820? Hvorfor måtte Joseph ikke slutte sig til nogle af de andre kirker? Det var til dels, fordi de »lærer sådanne lærdomme, som er menneskebud og har gudfrygtighedens skin, men fornægter dens kraft.«[14] Guds nåde er tilstrækkelig! Igen og igen fortalte Herren Joseph, at ligesom i gamle dage ville Israel »blive ført ud af trældom med magt og ved en udstrakt arm … Vær derfor ikke forsagt … Mine engle skal gå foran jer, og ligeså jeg, og med tiden skal I eje det velsignede land.«[15]

Hvilket velsignet land? Jeres velsignede land. Jeres forjættede land. Jeres Ny Jerusalem. Jeres eget lille land, der flyder med mælk og honning. Jeres fremtid. Jeres drømme. Jeres skæbne. Jeg tror, at på vores egen individuelle måde fører Gud os ud i lunden eller op på bjerget eller til templet og der viser os hans vidunderlige plan med os. Vi ser det måske ikke så tydeligt som Moses eller Nephi eller Jareds broder gjorde, men vi ser så meget, som vi har brug for at se for at kende Herrens vilje med os og vide, at han elsker os mere end dødelige kan fatte. Jeg tror også, at djævelen og hans ynkelige, beregnende følgesvende gør deres for at modvirke sådanne oplevelser og derpå formørke dem, efter at de har fundet sted. Men sådan virker evangeliet ikke. Og sådan går det ikke med en sidste dages hellig, der gør krav på en af genoprettelsens grundlæggende principper, nemlig åbenbaringens Ånd. Kampen mod mørket og fortvivlelsen og bønnen om lys indvarslede denne uddeling. Det er det, der holder den i gang, og det er det, der vil holde jer i gang. Jeg siger som Paulus:

»Kast altså ikke jeres frimodighed bort, den bærer en stor løn i sig.

For I har brug for udholdenhed, så I kan gøre Guds vilje og få det, som han har lovet.«[16]

Jeg erkender, at der er modgang og trængsler, men jeg bærer vidnesbyrd om Guds herlighed, om Guds Søn, vor Forløser, om lys og håb og en strålende fremtid. Jeg lover jer, at Gud lever og elsker jer, hver enkelt af jer, og at han har sat begrænsninger for mørkets magter. Jeg vidner om, at Jesus er Kristus, der sejrede over død og helvede og den faldne engel, der hersker der. Jesu Kristi evangelium er sandt, og det er blevet gengivet.

»Frygt ikke.« Og selv når det andet, tredje og fjerde nederlag kommer, så »skal [I] ikke være bange! … Herren vil føre krig for jer.«[17] »Kast altså ikke jeres frimodighed bort.« □

Tilpasset efter en tale på Brigham Young University den 2. marts 1999.

NOTER

1. Se JS–H 1:15–17.
2. Se 2 Nephi 2:11, 17–18.
3. Moses 1:1–2, 4, 8, 27–28.
4. Moses 1:12–16, 19–22.
5. Hebr 10:32, 35–36, 38–39; fremhævelse tilføjet.
6. L&P 8:2–3; fremhævelse tilføjet.
7. Moroni 10:4.
8. L&P 9:5, 10, 11; fremhævelse tilføjet.
9. Moses 1:20.
10. 2 Mos 14:10–12.
11. 2 Mos 14:13–15; fremhævelse tilføjet.
12. Se Alma 8:18.
13. L&P 128:22.
14. JS–H 1:19.
15. L&P 103:17, 19–20.
16. Hebr 10:35–36.
17. 2 Mos 14:13–14.

I GETSEMANE HAVE, AF ROBERT T. BARRETT

HAN LEVER! VOR FORLØSER STOR

Roligt ♩ = 72–84 *(Første vers kan synges uden akkompagnement eller akkompagneret af melodistemmen.)*

mp

1\. Han le - ver! Vor For - lø - ser stor, ej tol - kes kan vor fryd på jord. Han
le - ver! Frem at fø - re dig til fre - dens bo - lig, him - me - rig. Han

le - ver! Je - sus, Frel - ser kær, ej *mp* dø - dens bånd ham bin - der mer'. Han
le - ver! Hø - rer der din bøn og sen - der trøst til dig som løn. Han

le - ver hist i her - lig - hed, vor For - mid - ler i al e - vig - hed. Han
le - ver hist i her - lig - hed, vor For - mid - ler i al e - vig - hed. Han

le - ver, vir - ker for os der, be - re - der bo - lig for en - 1. hver. 2. Han
le - ver, vir - ker for os der, be - re - der bo - lig for en -

2.

hver. 3. Han le - ver! E - vigt vi - ser vej, hans kær - lig - hed for - mind - skes ej. Han

Sopran

Alt

le - ver! Skrif - ten læ - rer det, for e - vigt kon - ge, præst, pro - fet. Han

le - ver hist i her - lig - hed, vor For - mid - ler i al e - vig - hed. Han

Enstemmigt

le - ver, vir - ker for os der, be- re - der bo - lig for en - hver.

Overstemme

mf O, pris hans kæ - re navn!

Melodistemme

mf 4. Han le - ver! Pris hans kæ - re navn; o,

crescendo

mf

Dette arrangement kan kopieres til lejlighedsvis, ikke-kommercielt brug i kirke eller hjem.

Kom og tag os i favn! O, vor For - lø - ser stor, han

Je - sus, kom os tag i favn! Han le - ver! Vor For - lø - ser stor, ej

er vor fryd på jord. Han bor i

tol - kes kan vor fryd på jord. *Sopran* *f* Han *Alt* le - ver hist i her - lig -

f

her - lig - hed, Frel - ser i e - vig - hed. Han le - ver,

hed, vor For - mid - ler i al e - vig - hed. Han le - ver, vir - ker for os

vir - ker der, be - re - der bo - lig for en - hver. *rit.* Be - re - der bo - lig for en - hver.

Enstemmigt

der, be - re - der bo - lig for en - hver. Be - re - der bo - lig for en - hver.

rit.

Tekst: Samuel Medley, 1738–1799
Musik: Lewis D. Edwards, 1858–1921
Arrangement: Ralph B. Woodward, f. 1944.

Job 19:25
Sl 104:33–34

Se hvad vi mener

Richard M. Romney
FOTO: FORFATTEREN

Hvis du åbner Anna Sterligovas eksemplar af Mormons Bog, får du dig en overraskelse. Den er fuld af farverige illustrationer, som hun selv har lavet.

Anna er 15 år og kunststuderende i Moskva i Rusland. Hun ville gerne nedfælde nogle af sine egne følelser og reaktioner med hensyn til Mormons Bog, mens hun studerede i den. Så ud over at understrege, krydshenvise og skrive noter i margin, når hun læste om begivenheder i skriften, som betød noget for hende, så illustrerede hun det også.

»Det gjorde historierne levende for mig,« forklarer hun.

BÆR VIDNESBYRD

Historierne stod selvfølgelig allerede meget levende for hende. Anna elsker Mormons Bog. Hun studerer den på egen hånd og til familieaftten, læser i den ved møderne i grenen i Pokrovskij og kan mesterskriftsteder udenad i seminar. Hun holder især meget af at bære vidnesbyrd om dem for sine venner.

Og det er her Zenaida Akimova kommer ind. Zenaida, som er en ældre kvinde, der bor i nabolaget, var veninde med Annas mor, Alla, og blev hurtigt ven af hele familien (som også består af Annas far, Konstantin, og hendes bror, Aleksander, der også kaldes Sasha). Zenaida vidste, at de var medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, men hun var ikke sikker på, hvad de mente med det.

»Lær mere om det,« sagde Anna, »så vil du se, hvad vi mener.«

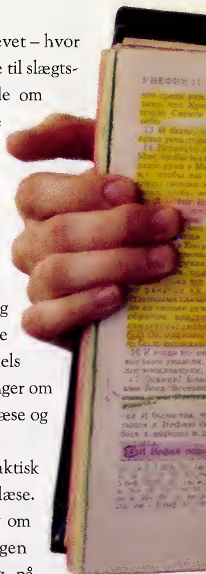
EKSEMPLETS MAGT

Zenaida tænkte over, hvad hun allerede vidste. For eksempel at denne familie behandlede hinanden godt.

»De var altid venlige og høflige over for hinanden,« siger hun. »Men vigtigst af alt kunne man se, at de virkelig holdt af hinanden.«

Hun vidste – og havde personligt oplevet – hvor meget Kirken betød for dem. Hun kendte til slægtshistorie, fordi Alla havde fortalt hende om de hundredvis af navne, hun havde fundet frem til. Hun vidste, at familien Sterligov besøgte et helligt sted, som de kaldte templet. Hun vidste, at Konstantin tjente som præsident for Moskva Østlige Distrikt i Rusland.

Snart begyndte Zenaida at blive undervist af missionærerne, bede og komme i Kirke. Hun stillede flere og flere spørgsmål og fik flere og flere svar. Til dels på grund af Annas konstante bemærkninger om Mormons Bog længtes Zenaida efter at læse og forstå det hellige skrift.

Men der var et problem. Zenaida er faktisk blind. Hun kan ikke se godt nok til at læse. Hun kan ikke læse blindeskrift, og selv om hun kunne, så findes der ikke nogen blindeskrift udgave af Mormons Bog på russisk.

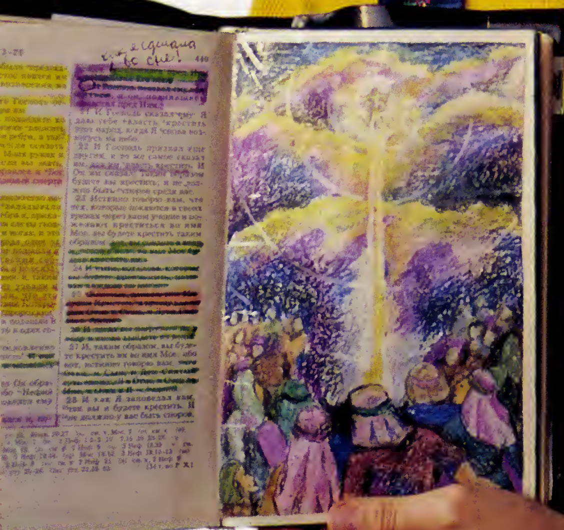
Se hvad vi mener –

det var den indbydelse,

som Anna gav sin blinde

veninde. Og indbydelsen

bar frugt.

En almindelig båndoptager er måske ikke lige det, man umiddelbart forbinder med mirakler, men de bånd, som den afspillede for Annas veninde Zenaida Akimova gav hende et nyt syn på tilværelsen.

ANNA OG PLANEN

Så Anna og Alla udtænkte en plan. Hver aften læste de højt og optog flere kapitler af Mormons Bog på bånd. Den følgende morgen gav de båndene til Zenaida. Hun blev begejstret, da hun hørte om Lehi, Nephi og andre profeter. Bånd for bånd, uge for uge blev hendes vidnesbyrd stærkere og stærkere. Ligesom de farverige billeder i Annas eksempler af Mormons Bog, blev de nu også levende i Zenaidas sind.

Når Anna havde travlt, indtalte Alla båndene. Når Alla havde travlt, indtalte Anna dem. Til tider var det Sasha eller præsident Sterligov, der læste højt for båndoptageren. Men hver dag, vers for vers, kapitel for kapitel, blev båndene indtalt.

»Jeg ville have, at søster Akimova skulle have den samme oplevelse med Mormons Bog, som jeg selv havde haft,« forklarer Anna. »Første gang ældsterne viste mig bogen, vidste jeg, at den var sand. Jeg havde ingen problemer med at tro på den, ingen tvivl overhovedet. Så det faldt mig let at fortælle hende, hvad jeg følte for den, og let for mig at indtale den for hende, for jeg læser jo i den hver aften alligevel.«

SE OG DELE

Nu er der en uge til Zenaidas dåb. Hun er kommet for at blive undervist af missionærerne endnu en gang i familien Sterligovs lejlighed. Der er en følelse af glæde og håb i luften.

»Jeg er parat til at blive døbt,« siger Zenaida. »Jeg glæder mig til den dag. Denne familie har været så god ved mig. Jeg har fået mine Mormons Bog-bånd takket være dem, og jeg kan lytte til dem, når som helst jeg har lyst. Jeg har deres eksempel og deres kærlighed, og det har gjort mig parat til at begynde et nyt liv. Jeg kan måske ikke se tydeligt nok til at kunne læse, men takket være Anna og Sasha og præsident og søster Sterligov kan jeg nu se præcis, hvad evangeliet betyder.«

Og Anna? Hun fortæller stadig sine venner om Mormons Bog. Af hendes mere end 60 pennevenner har fire vist interesse for evangeliet. Hun har sendt dem et eksemplar af Mormons Bog.

»En ung kvinde bor i en lille by i Sibirien,« siger Anna. »Der er ingen missionærer derude, og hun er langt fra den nærmeste gren af Kirken. Jeg skriver og fortæller hende om det, som missionærerne underviser os om, og det kan hun godt lide. Hun kender Bibelen, og jeg har fortalt hende, at vi også studerer Bibelen. Men jeg fortalte hende, at *Mormons Bog, Endnu et vidne om Jesus Kristus*, gør Bibelen mere fuldkommen. Hun bad mig sende hende et eksemplar, så hun kunne se, hvad vi mener.« □

Alma døber i Mormons vande, **af Arnold Friberg**

»Og på denne måde døbte han enhver, der kom hen til Mormon, og der var i alt to hundrede og firs sjæle, og de blev døbt i Mormons vande og fyldtes med Guds nåde. Og de blev kaldt Guds kirke eller Kristi kirke fra den tid af« (Mosiah 18:16-17).

Siden den 12. marts 1995, hvor præsident Gordon B. Hinckley blev ordineret og indsat som den 15. præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har han fortsat med at øge sin egen og Kirkens indsats for at nå ud til andre. *Omslagets forside:* Præsident Hinckley og hans hustru Marjorie hilses med en konfettiregn i Shenzhen i Kina i maj 1996. *Herover:* Præsident og søster Hinckley lægger hjørnestenen ved indvielsen af templet i Madrid i Spanien i marts 1999. *Herunder:* Præsident Hinckley viser journalist Mike Wallace fra CBS' *60 Minutes* rundt på Tempelpladsen i december 1995. Se »90 år og tjener stadig«, side 10.

DANISH

